

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθενωγαγείου 14.

20 Αὐγούστου 1889.

ΒΡΙΝΔΙΖΙ

(Βρεντέσιον)

Ἡ ἰταλικὴ πόλις Βρίνδιζι ἀφανῆς οὖσα καὶ ἀσήμαντος πολίχνη πρότερον, κατέστη πασίγνωστος κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως εἰκοσιπενταετίαν καὶ ἀπέκτησεν ἀκμὴν τινα ἐμπορικὴν, διότι κατέστη ἕνεκα τοῦ λιμένος καὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς τῆς ὁ συντομώτερος σταθμὸς διαβάσεως τῆς μεταξύ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης Ἀνατολῆς καὶ Ἰνδιῶν συγκοινωνίας, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ἰταλικῶν σιδηροδρόμων πρὸς τοὺς γαλλικοὺς, διὰ τῆς σήραγγος τοῦ Μόν-Σενί (1871), καὶ πρὸς τοὺς γερμανικοὺς διὰ τῆς τοῦ Μπρέννερ (1867), τελευταῖον δὲ (1882) διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου.

Ἡ πόλις τοῦ Βρίνδιζι, ὡς λέγεται κοινῶς ἰταλιστὶ ἢ Βρεντεσίον καθ' ἡμᾶς κεῖται ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς χερσονήσου τῆς ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν νῦν καλουμένης Terra di Otranto, ὅ ἐστι χώρας τοῦ Ὑδροῦντος (Otranto), ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐνταῦθα πόλεως Ὑδροῦντος λαβούσης τὸ ὄνομα. Τὸ Βρεντέσιον εἶνε πόλις παραλία εὐλίμενος κειμένη εἰς Π. Β 40°, 39', 27" καὶ Μ. Α 35°, 8', 35" τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς Φέρου. Διοικητικῶς ὑπάγεται εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀπουλίας (Regione Puglie), καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Λέτζε (τῶν Λουπιῶν) Provincia di Lecce.

Ἡ πόλις ἀπέχει τῆς ἀπέναντι ταύτης κειμένης ἐπὶ τῆς Ἰλλυρικῆς χώρας πόλεως Αὐλώνος 60 περίπου μίλια, τῆς Κερκύρας 116 (12 ὥρας), τοῦ Πειραιῶς διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ 350, διὰ τοῦ γύρου δὲ τῆς Πελοποννήσου περίπου 500. Ἀπὸ Παρισίων ἀπέχει 1883 χιλιόμετρα (ὥρας 51). Δὲν εἶνε δὲ τὸ Βρεντέσιον ἡ πλησιεστέρη τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ὁ Ὑδροῦς, ὁ ὁποῖος ὅμως στερεῖται λιμένος· ὁ δὲ ἄριστος καὶ ἀσφαλέστατος λιμὴν τοῦ Βρεντεσίου συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ καὶ τὸ πάλαι καὶ νῦν πόλιν σημαντικὴν τῆς κάτω Ἰταλίας. Περὶ τῆς ἀσφαλείας δὲ τούτου φέρεται ἡ παροιμία ὅτι «τρεῖς λιμένες ὑπάρ-

χουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Ἰουνίου, τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Βρεντεσίου (tres esse in orbe portus Junii, Julii et Brundusii).

Περὶ τοῦ λιμένος τούτου ἔγραψε καὶ αὐτὸς ὁ Στράβων, ἰδίως ὁμμάσιν ἰδὼν αὐτόν, ὅτι περικλείει ἐν ἐνὶ στόματι πολλοὺς λιμένας σχηματίζοντας τὸ σχῆμα τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, διότι ἐν τῇ γλώσσει τῶν Μεσσαπίων, τῶν ἀρχαίων δηλ. κατοίκων τοῦ Βρεντεσίου βρέντιον ὠνομάζετο ἡ κεφαλὴ τῆς ἐλάφου. Ὁ ἀσφαλέστατος δὲ καὶ μέγιστος οὗτος λιμὴν. καίτοι κείμενος εἰς τὰ ὄρια δύο θαλασσῶν τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τῆς τοῦ Ἰονίου, εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἔτι χρόνων· μόλις δέ, ὡς ἐν ἀρχῇ εἶπομεν, κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν ἀνέκτησε τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ σπουδαιότητα, βελτιωθείς διὰ πολλῶν καὶ μεγάλων λιμενικῶν ἔργων, κυρίως δὲ μετὰ τὴν ἰταλικὴν ἔνωσιν, ἅτινα ἀνέλαβεν ἀγγλικὴ ἑταιρία.

Ὁ λιμὴν οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν ἐκ τοῦ κυρίου ἔσω λιμένος, μηνοειδοῦς τὸ σχῆμα, περιβάλλοντος ἐν τῷ κοίλῳ τῆς μηνοειδοῦς αὐτοῦ καμπῆς τὴν πόλιν, ἔχοντος δὲ στενωτάτον στόμιον πλάτους περίπου 100 μέτρων, καὶ ἐκ τοῦ ἔξω, ὅστις εἶνε μᾶλλον κόλπος ἀναπεπταμένος εἰς τοὺς βορειανατολικοὺς ἀνέμους, ἔχων πρὸς Β καὶ ἐν δεξιᾷ τῷ εἰσπλέοντι νῆσον τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἧς πρόκειται πρὸς Μ μέγα φρουρίον ἐπιθαλάσσιον, ὅπερ μετὰ τῆς νήσου καὶ τῆς ἀπέναντι ζηράς σχηματίζει ἕτερον ἔξωτερον ἀσφαλῆ λιμένα, μήκους ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τοῦ μιλίου. Πρὸς Α δὲ τῆς νήσου τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου καὶ τοῦ φρουρίου, εἰς ἀπόστασιν μιλίου κείνται 7 νησίδες βραχῶδεις Μπεδάγικι (Pedagne) καλούμεναι. Ἡ εἴσοδος δὲ εἰς τὸν ἔξω λιμένα κείται μεταξύ τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ τῆς δυτικωτέρας τῶν νήσων τούτων καλουμένης Μονατσέλο. Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν νήσων τούτων δὲν περιεπάθη μέχρις ἡμῶν ὑπὸ οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἢ Ῥωμαίων συγγραφέων τὴν μεγαλειτέραν μόνον ἀναφέρει ὁ Ἰ. Καίσαρ ὡς νῆσον, ὁ Φῆστος δὲ (Festo: de verb. signif.) ὀνομάζει ταύτην Bara.

Ἡ περίμετρος τοῦ ἔσω λιμένος εἶνε περίπου

3 1/2 μιλίων, τὸ δὲ μῆκος 1 1/2. Τὸ πλάτος δὲ εἶνε στενόν. Ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ ἄκρου τοῦ φανοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου μέχρι τοῦ μόλου τοῦ ἔσω λιμένος, ἔνθα τὸ τελωνεῖον, ἡ ἀπόστασις εἶνε 1 μιλ. καὶ 2/10· χάριν δὲ τῶν ναυτιλλομένων ὑπάρχει εἰς τὰς βορείους ἀκτὰς τῆς περὶ τὸ Βρεντέσιον χώρας, εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων ΒΔ τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, φάρος μέγας ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Πέννα, οὗτινος τὸ φῶς εἶνε ὁρατὸν εἰς ἀπόστασιν 17 μιλίων. Φάρος δὲ ὑπάρχει καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Μονατσέλο τῶν Πεδανίων, οὗτινος τὸ φῶς ὁρατὸν εἰς ἀπόστασιν 14 μιλίων· φανοὶ δὲ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς νήσου Ἁγίου Ἀνδρέου δύο, οἵτινες μετὰ τοῦ τῆς νήσου Μονατσέλο δεικνύουσι τὴν εἴσοδον τοῦ ἔξω λιμένος. Ἄλλοτε δὲ φανὸς ἐν ἀριστερᾷ τῶ εἰσπλέοντι ὑπάρχει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἔσω λιμένος, τίθεται δὲ φανὸς καὶ ἐπὶ ἀρχαίας στήλης, καλουμένης Στήλης τοῦ Ἡρακλέους, ἐν τῇ πόλει τοῦ Βρεντέσιου, ἀπάναντι κειμένης τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, ἦν, οἱ καταπλέοντες εἰς τὸν ἔξω λιμένα εὐθὺς ὡς ἀντικρύσῃσι, διέρχονται ἐν μέσῳ τῆν εἴσοδον ἀσφαλῶς κατ' εὐθείαν γραμμὴν.

Τὴν σήμερον διὰ τοῦ λιμένος τούτου τελεῖται ἡ διεθνὴς ταχυδρομικὴ συγκοινωνία μεταξύ Εὐρώπης, Ἀνατολῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Παρατηροῦμεν δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ναυτιλίαν ὅτι πρὸ 25 ἐτῶν τὰ ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καταπλέοντα καὶ ἀποπλέοντα ἐκ τοῦ λιμένος Βρεντέσιου πλοῖα ὑπερέβαινον κατὰ τὸν ἀριθμὸν πάντα τὰ τῶν ἄλλων ἔθνων καὶ αὐτὰ τὰ ἰταλικά, ὡς ἐξάγωμεν ἐκ στατιστικῆς τῆς κινήσεως τοῦ λιμένος δημοσιευθείσης τῷ 1863. Διότι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο σημειοῦνται ἀπόπλοοι καὶ κατάπλοοι πλοίων Ἰταλικῶν 30, Γαλλικῶν 4, Ἀγγλικῶν 30, Ἀυστριακῶν 34, Ὀθωμανικῶν 223, Ἰονίων νήσων 194, Ἑλληνικῶν 54.

Ἡ πόλις τοῦ Βρεντέσιου κεῖται ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος ἐκτεταμένη περὶ γλώσσαν γῆς χερσονησώδη διήκουσαν πρὸς τὸ κοῖλον τοῦ μηνοειδοῦς λιμένος, ὅφ' οὗ καὶ περιβάλλεται, περιέχει δὲ κατοίκους 16,719 (τῷ 1862 περιεῖχε 9,105), καὶ πολλὰς μεγάλας καὶ κομψὰς οἰκοδομὰς· διακρίεται εἰς 4 συνοικίας καὶ περιβάλλεται ὑπὸ προκυμίας ἀρίστης καθ' ὅλον τὸ παραλίον αὐτῆς μῆκος. Ἐχει δύο πλατείας ἰκανῶς εὐρείας, ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων, τῇ τοῦ Λαοῦ καλουμένη, ὑπάρχει κομψὴ μαρμαρῖνη κρήνη.

Ἡ πόλις περιέχει ὀλίγας ἀρχαιοτάτας. Στήλη μόνον ἀρχαία, ἦν ἐμνημονεύσαμεν, μετὰ κιονοκράνου, ἔχουσα ὕψος 15 μέτρων ὑφούται ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, καταφανῆς εἰς τοὺς καταπλέοντας, ἦν καλοῦσιν οἱ κάτοικοι Στήλην τοῦ Ἡρακλέους (Colonna Ercolea), οἱ δὲ ἀρχαιολόγοι εἰκάζουσιν ὅτι τὸ πάλαι, ὡς

καὶ νῦν ἦτο φάρος πρὸς ὁδηγίαν τῶν εἰσπλέοντων εἰς τὸν λιμένα πλοίων. Ἐπὶ τῇ πόλει δὲ αὐτῇ δύο στήλαι, ἀλλ' ἡ μίξ κατέπεσε τῷ 1528. Πρῶτος δὲ ὁ Φερδινάνδος τῆς Ἀραγωνίας ἀπεικόνισε τὰς στήλας (1496) εἰς τὸ στέμμα τῆς πόλεως Βρεντέσιου. Οἱ κάτοικοι δεικνύουσιν ἐπιτοίχην τινὰ ἐπὶ ἀρχαίου θόλου ἐκτισμένην, ἣν ὀνομάζουσιν οἰκίαν τοῦ Βεργιλίου (Caza di Virgilio). Ἐκ τῶν λοιπῶν οἰκοδομημάτων δεικνύεται ἡ μητρόπολις, καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, τὸ ἐπιθαλάσσιον φρούριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὁπερ ἐκτίσεν ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἀραγωνίας (1481), ὡχυρώθη δὲ κατόπιν κἀλλιον καὶ ἐμεγαλύθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Β' τῆς Ἰσπανίας (1559).

Ἐν Βρεντέσιῳ ὑπάρχει ἴδιον ταχυδρομικὸν μέγξ κατὰστημ. Ἐχει δὲ ἡ πόλις φυλακὰς, ἱερατικὴν σχολὴν, γυμνάσιον καὶ ἕτερα κατώτερα σχολεῖα. Εἶνε δὲ καὶ ἔδρα ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τῇ πόλει ἔδρευουσι καὶ πρόξενοι πάντων τῶν Κροτῶν. Ἐνεργεῖται δ' ἐνταῦθα ἰκανὸν ἐμπόριον, καὶ ἐμπορικὴ πανήγυρις τελεῖται κατ' ἔτος εἰς τὰς 3 — 5 Μαΐου ν. ἔ.

Τὴν πρὸς Α τοῦ Βρεντέσιου χώραν διαρρέουσι δύο ποτάμια τὸ Πίκκολε ἢ Μικρὸν καὶ τὸ Γκρανδε ἢ Μέγα, ἀτινα συγγραφεύς τῆς 10^{ης} ἐκατονταετηρίδος ὀνομάζει Δέλτα καὶ Λουκιάννα, ἐκβάλλοντα ἀμφότερα εἰς τὸν πρόκολπον τοῦ λιμένος. Ἐνεκα τούτων δὲ καὶ τῶν ἀφθόνων θαλασσίων φυκῶν, ἀτινα συνασφρεύοντο εἰς τὰς ἐκβολὰς καὶ ἐσήποντο, καὶ τῶν σχηματιζομένων ἐλῶν ἡ πόλις ἦτο νοσώδης· ἀλλὰ τελευταῖον διὰ ὑδραυλικῶν ἔργων τῆς κυβερνήσεως, καθαρῶν τῶν ἐκβολῶν, ἀπηλλάγη τῶν ἐκ τῶν ἀναθυμιασῶν μολυσμάτων.

Ἡ περὶ τὸ Βρινδίξιν χώρα εἶνε γονιμωτάτη· κυρίως δὲ παράγει οἶνον θεωρούμενον τῶν ἐξαιρέτων τῆς Ἰταλίας, ἔχοντα τὴν ιδιότητα νὰ μὴ ἐκτροπιάζῃ ἐν τῇ διὰ θαλάσσης μεταφορᾷ. Ὁ Στράβων ἐπι λέγει ὅτι οἱ Βρεντέσινοι εἶχον χώραν βελτίω τῆς τῶν Ταρραντινῶν, διότι ἦτο λεπτόγειος καὶ χρηστόκαρπος, ἐπαινεῖ δὲ τοῦ Βρεντέσιου τὸ μέλι καὶ τὰ ἔρινα, ὁ Πλίνιος δὲ τὰ ὄστρακα, καὶ ὁ Ἐννιος τὸν ἰχθὺν σαργόν (sarago).

Ἡ πόλις τοῦ Βρεντέσιου εἶνε τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἰταλίας· καλεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνῶν Βρεντέσιον, Βρενδέσιον καὶ Βρεντήσιον, τὸ ἔθνικόν Βρεντέσιος καὶ Βρεντέσιός, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δὲ Brundisium, Brundisium, Brindisium, Brentesium, Brandesium, Brenda, Brentisium, Brendesium, Brundisioplis, Brindisi.

Πρῶτοι ἔποικοι τῆς πόλεως ταύτης λέγονται κατὰ Στράβωνα Κρήτες, ἐλθόντες ἐκ Κνωσοῦ, ἔπειτα δ' ἕτεροι ἐκ Σικελίας μετὰ τοῦ Ἰαπυγῶς, ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα ἐνταῦθα ἐκλήθη Ἰαπυγία, καθὼς καὶ τὸ ἀνατολικώτερον ἀκρωτήριον τῆς

Ἰταλίας. Ἡ πόλις αὐτόνομος οὖσα καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων ἴσως τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ὑπέστη ἐδαφικὰς ἀπωλείας ὑπὸ τοῦ ἀποικιστοῦ τοῦ Ταρραντος Φαλάνθου τοῦ Λακεδαιμονίου, ὁ ὅποιος κατόπιν ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς τοῦ Ταρραντος ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν Βρεντέσιων, ἀξιοθεῖς μετὰ τὴν τελευταίαν καὶ λαμπρὰς ταφῆς. Τὰ περὶ τούτου ὁμοῦ θεωροῦνται ὑπὸ τῶν νεωτέρων κριτικῶν ἀμφίβολα πῶς καὶ ἀσπερὴ διότι ἡ πόλις αὕτη καίτοι ἔχουσα τοιοῦτον λιμένα δὲν ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν εἰς ἣν αἱ λοιπαὶ πόλεις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Ὁ Ἡρόδοτος οὐδὲ πόλιν ἀναφέρει ἐνταῦθα, ἀλλὰ Βρεντέσιον λιμένα.

Ἡ πόλις ἀναφαιίνεται ἐν ἀκμῇ τινι κυρίως ἐπὶ Ῥωμαίων. Ἀρχαία Ῥωμαϊκὰ ἐπιγραφὰ περὶ τὸ Βρεντέσιον εὐρεθεῖσαι μνημονεύουσι Βρενδεσιανῆς πολιτείας καὶ ὄλων τῶν ἀρχῶν τῶν Ῥωμαϊκῶν πολιτειῶν ἀλλὰ τῷ 205 π. Χ. ἢ 509 ἀπὸ κ. Ρ. ὑπέκυψεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐδέχθη ὑπάτους τὸν Μάνλιον Τορκουάτον καὶ Σεμπρένιον Βλέσσον, οἵτινες μετ' ὀλίγα ἔτη κατεσκευάσαν ἐν τῇ πόλει καὶ λιθόστρωτον πλατεῖαν ὁδὸν (Via lata). Εἶχε δ' ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποκτήσῃ ἡ πόλις μεγάλην ἔκτασιν, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν περὶ ταύτην ἀνευρίσκομένων ἀρχαίων τάφων, οἵτινες ἐκείντο βεβαίως ἐκτὸς τῆς περιφερείας αὐτῆς.

Ὡς δὲ καὶ σήμερον, οὕτω καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ὁ λιμὴν τοῦ Βρεντέσιου ἐχρησίμευεν ὡς σταθμὸς τῆς συντομωτέρας διαβάσεως εἰς Ἠπειρον, Μακεδονίαν, Ἰλλυρίαν, Ἑλλάδα καὶ Ἀσίαν, δι' ὅ καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην κατέληγον αἱ ἐκ Ῥώμης ὁδοὶ Ἀππία καὶ Ἐγνατία, ἧς συνέχεια ἦτο ἡ ἀπὸ Δυρραχίου εἰς Θεσσαλονίκην ὁδός. Ἐν Βρεντέσιῳ δὲ ἦτο σχεδὸν ὁ πολεμικὸς λιμὴν τῶν Ῥωμαίων καὶ ἡ ἀφετηρία πρὸς τὰς ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν, Μακεδονίαν, Ἑλλάδα καὶ Ἀσίαν ἐπιδρομὰς αὐτῶν, δι' ὅ καὶ συχνότατα μνημονεύεται ἡ πόλις ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ. Ὑπέστη δὲ φοβεράν καταστροφὴν ἐπὶ τῶν ἀγῶνων Καίσαρος καὶ Πομπηίου.

Ἐκ Βρεντέσιου κατήγετο ὁ ποιητὴς καὶ ζωγράφος Ῥωμαῖος Πακουόσιος (220—130 π. Χ.). Ὁσαύτως ὁ Λένιος Στράβων καὶ ὁ Μ. Λένιος Φλάκκος, οἰκεῖος τῷ Κικέρωνι. Ὁ Ὀράτιος διέμεινεν ἐν τῇ πόλει· ἐν ταύτῃ δὲ ἱστορεῖται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Βεργίλιος (28 π. Χ.). Βρεντέσινοὶ δὲ ἐφεύρον πρῶτοι κάτοπτρα ἐκ κασσιτέρου, πρὸς ὃν ἀνεμίγνυσον καὶ χαλκόν.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τὸ Βρεντέσιον περιήλθε μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, ἰδίᾳ δὲ τῆς κάτω, διὰ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Βελισσαρίου ὀριστικῶς (536) εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βυζαντινῶν. Ἐπὶ τῆς κυριαρχίας δὲ τούτων γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν ε'. καὶ ς'. ἐκατονταετηρίδᾳ πολλὰ ἀποικία Ἑλλήνων ἐκ δια-

φόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἐγένοντο εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, τὴν Ἀπουλίαν καὶ τὴν Σικελίαν, αἵτινες ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν μερῶν τούτων, μέγιστον δ' ἔλαβον μέρος εἰς τὰ ἐγερόμενα κατόπιν μεταξὺ καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Οἱ ἀποικοὶ ἦσαν κυρίως μοναχοὶ βασιλειανοί, οἵτινες ἱδρύσαν πολλαχοῦ μονάς, διετέλουν δὲ καὶ μετὰ τὸ σχίσμα ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Οὕτω δὲ ἀνεπτύχθη ἐνταῦθα εἰδὸς τι ἑλληνισμοῦ Βυζαντιανοῦ, ὅπως ὁμοῦ ξένου τοῦ ἀρχαίου ἐνταῦθα ἑλληνισμοῦ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ὅστις ἐπὶ Στράβωνος ἐπι τέλειον εἶχεν ἐκλίπη, διότι καθ' ἃ οὗτος μαρτυρεῖ πλὴν τῶν πόλεων Ταρραντος, Ρηγίου καὶ Νεαπόλεως, πάσα ἡ κάτω Ἰταλία εἶχεν ἐκρωμαϊσθῆ ἢ κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Στράβωνος ἐκβαρβαρισθῆ· οὐδεὶς ἐπομένως σύνδεσμος ἦ καὶ ἀνάμνησις ὑπῆρχε τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν παραδόσεων πρὸς τὰς νέας, ὡς ὑπέλαβόν τινες τῶν ἱστορικῶν. Τοιοῦτοι δὲ ἀποικοὶ μνημονεύονται ἐγκατασταθέντες καὶ ἐν Βρεντέσιῳ. Οὕτω δὲ ἱστορεῖται ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς γῆσου τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου μὴ ἐκτίσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ ἐλλήνων μοναχῶν, καθὼς καὶ ἡ τοῦ Ἁγ. Βενεδίκτη, ἦδη οὖσα στρατών, καὶ οἱ ναοὶ δὲ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, Ἁγ. Ἰωάννου θεωροῦνται ὡς κτισθέντες ὑπὸ ἐλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες τοῦ Βρεντέσιου διετηρήθησαν ἐνταῦθα ἐπὶ πολλὰς ἐκατονταετηρίδας, ἀξυκνόμενοι πιθανῶς καὶ διὰ συνεχῶν νέων μεταναστεύσεων ἐξ Ἑλλάδος· οὕτως ἀνευρίσκομεν αὐτοὺς τῷ 1199· διότι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μνημονεύεται ὁ πρωτόπαπας αὐτῶν Δομένικος, εἰς καὶ οὗτος τῶν κατὰ καιροὺς σταλέντων ὑπὸ τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ' εἰς Βουλγαρίαν ἵνα πραγματευθῶσι μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Βουλγάρων Ἰωαννιστοῦ ἢ Καλογιάννη ἢ Σκυλογιάννη τὴν ὑποταγὴν τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας εἰς τὸν πάπαν Ῥώμης.

Ἐπίσης ἐπὶ Καρόλου Β' τοῦ Ἀνδεγαυικοῦ (1289—1309), οἱ ἐν Βρεντέσιῳ Ἕλληνες μὴ ἔχοντες εἰδικὸν νοτάριον ἔλαβον τὸ προνόμιον τοῦτο παραχωρηθὲν εἰς τὸν Φραγκίσκον Φουσκον, διότι μέγα μέρος τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἔγραφον ἐλληνιστὶ τὰ συμβόλαια τῶν ἐξετέλων δὲ πρότερον τὸ ἔργον τοῦτο οἱ ἱερεῖς.

Ἡ τάσις καὶ ἡ ἀδιάλειπτος προσπάθεια τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας εἰς προσηλυτισμὸν ἠλάττωσε πολὺ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀπερόφησε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν ἐλληνικὴν ἀποικίαν τὸ ἐγγύριον στοιχεῖον. Τῷ 1376 μνημονεύεται ὅτι νεάνις τις Βασιλεία ὀνόματι, θυγάτηρ τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως Ἑλλήνος Νικολάου Μαρκανέσου ἐδώρησεν ἄμπελον καὶ οἰκίαν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Βρεντέσιου. Τῷ 1485 ἐπὶ

Φερδινάνδου τοῦ Ἀραγωνικοῦ ἦσαν ἔτι πολλοὶ οἱ Ἕλληνας ἐν Βρεντεσίῳ, διότι ἀναφέρεται ὅτι ἔσχον ἀντιπροσώπους δύο εἰς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως οἱ Ἕλληνας, οἱ Σκλαβούνοι καὶ οἱ Ἀλβανοί, τὸ δικαίωμα τοῦτο καθιέρωθη περὶ τὸ 1650. Τῷ 1536 ὁ Κάρολος Ε', μνημονεύει ἡ ἱστορία, ἔφερε νέους Ἕλληνας ἀποίκους εἰς τὸ Βρεντέσιον, οἵτινες διετήρησαν τὴν ὀρθοδόξιαν μέχρι τοῦ 1680. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων δὲ τούτων τῶν ὀρθοδόξων ἐναπέμειναν ἐν Βρεντεσίῳ ἡ λατρεία τοῦ Ἁγ. Λευκίου καὶ τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου.

Παράδοξος δὲ συνθήκη ἐπεκράτησε μέχρι τοῦ 1648, ἀπόρροια τῆς λατρείας τῶν ὀρθοδόξων, καθ' ἣν ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εὐαγγέλιον τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων κατὰ τὴν ἐκτὸς τῆς πύλης Μεσάνιε (Mesagne) λιτανεῖαν ἀνεγινώσκοντο ἑλληνιστῶν ὑπὸ καθολικοῦ ἱερέως ἐπὶ τῆς κορυφῆς λοφίσκου καλουμένου Ὡσαννά, πλησίον τῆς ἀρχαίας μονῆς τῶν Καπουταίνων. Ὑπὸ τὸν λοφίσκον τοῦτον ὑπῆρχε ναΐσκος ὀρθοδόξων, περὶ οὗ ὁμιλεῖ καὶ ὁ γράψας περὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐν Ἰταλίᾳ Ῥοδοτάς. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βρεντεσίου Φραγκίσκος Διον. Ὀδρισκόλ Ὀρλανδὸς τῷ 1648 θεωρήσας τὴν συνθήκην ταύτην ἐναντίαν εἰς τὴν καθολικὴν λατρείαν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀπαγορεύσῃ. Τὸ ζήτημα ἤχθη ἐνώπιον τοῦ πάπα, ὅστις διέταξε τὴν διατήρησίν τῆς. Σήμερον ἡ συνθήκη αὕτη ἐξέλιπεν, ὑφίσταται ὁμως ὁ ναΐσκος μεταβεβλημένος εἰς σταῦλον, καὶ ἡ θέσις τοῦ θυσιαστηρίου, ἐν ἣ ἀνεγίνωσκον ὁ ἱερεὺς τὸ εὐαγγέλιον ἑλληνιστῶν.

Ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν τὸ Βρεντέσιον περιήλθεν εἰς τὴν δεσποτεῖαν τῶν Λογγοβάρδων, τῶν Νορμανδῶν, καὶ ἐν γένει ὑπέστη τὰς τύχας τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς κάτω Ἰταλίας, ἀδιαλείπτως ἐν παρακμῇ διατελοῦν μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐπῆλθεν ἡ ἐνότις τῶν χωρῶν τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου εἰς ἓν κράτος (1861). Ἐκτοτε ἡ πόλις ἔλαβε νέαν ζωὴν διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ λιμένος, τῆς ἀποξηράνσεως τῶν τελευμάτων, ἀτινα καθίστων αὐτὴν νωσώδη· κῆξῃσι δὲ ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς, ὁ ὅποιος κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1881 ἀνῆρχετο εἰς 16,719, ἐνῶ κατὰ τὸ 1835 μόλις ἠριθμεῖ 7,504 κατοίκους. Τῷ 1881 κατέπλευσαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βρεντεσίου πλοῖα χάριν ἐμπορίου τόνων 640,049 ἀπέπλευσαν δὲ πλοῖα τόνων 614,999. Διὰ τῶν ἀτμοπλοικῶν δ' ἐταιριῶν τῶν διατηρουσῶν τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Ἰνδιῶν, Αἰγύπτου, Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος καὶ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης τῷ 1881 διήλθον διὰ Βρεντεσίου εἰς ἄνοδον καὶ κάθοδον ἐπιβάται 8,713. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως εἰσῆχθησαν διὰ θαλάσσης σάκκοι ταχυδρομικοὶ 19,385, ἐξῆχθησαν δὲ 40,000.

Μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου Βρεντεσίου δι' οὗ κατέστη ὁ πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐκ τῆς δύσεως εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ τάνταπαιλον πορευομένων, πολλοὶ τῶν ἐγγυφῶν ἐτρέπησαν εἰς οἰκοδομησὴν ἐνταῦθα μεγάλων οἰκιῶν εὐνοχῶρων καὶ ἀποθηκῶν, πιστεύοντες εἰς τὸ μέλλον τῆς πόλεως ὡς σταθμὸν ἐμπορίου, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν οἰκοδομημάτων ἀφέθησαν ἡμιτελεῖ, διότι τῆς πόλεως οὐδὲν παρεχούσης ἀξιοθέατον, ἐγγύτατα δὲ κειμένης ἄλλων μεγαλειτέρων καὶ καλλιτέρων, ὀλίγοι καὶ μόνον ἐκ μεγάλης ἀνάγκης παραμένουσιν ἐνταῦθα ἐκ μακροῦ ταξιδίου ἐρχόμενοι· οὐδ' ἔχει τὸ Βρεντέσιον θέσιν ὅπως κατασταθῆ κεντρικὴ τις ἀγορὰ καὶ ἀποθήκη τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων. Πιθανώτατα δὲ μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηροδρόμων Πειραιῶς-Λαρίσης-Θεσσαλονίκης, ὅτε καὶ τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Ἰνδιῶν καὶ Αἰγύπτου, εἰς Πειραιᾶ προσηρμομένων τῶν ἀτμοπλοίων, ταχύτερον θὰ φθάσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ Πειραιεὺς θ' ἀπορροφήσῃ μέγα μέρος τῆς ναυτιλιακῆς καὶ ἐμπορικῆς κινήσεως τοῦ Βρεντεσίου, ἴσως δὲ καὶ τὸ ὅλον ἂν ἤθελε κατορθωθῆ ποτε ἡ πραγματοποιήσις τοῦ σχεδίου ὅπερ ὑπετύπωσεν ὁ J. Hahn ὁ πρόξενος τῆς Αὐστρίας ἐν Ἑλλάδι ἐν τῷ συγγράμματί του Reise von Belgrad nach Salonik, τοῦ νὰ χαραχθῆ γραμμὴ φέρουσα ἐκ Πειραιῶς-Λαρίσης-Φερσάλων καὶ ἐντεῦθεν πρὸς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀλβανίας καὶ Δαλματίας μέχρι Τεργέστης, ἧτις εἰνὲ πολλῶ συντομωτέρῃ τῆς διὰ Θεσσαλονίκης γραμμῆς.

Πρὶν ἢ περατώσωμεν τὴν βραχεῖαν ταύτην χάριν τῶν πολλῶν περιγραφῶν τοῦ Βρεντεσίου μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα καὶ γεγονότος ἀσημαίνου μὲν διὰ τὴν καθολικὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε διαφέροντος τοὺς Ἕλληνας, τὸ τῆς διαβάσεως ἐντεῦθεν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος ὅτε τὸ πρῶτον κατήρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐν Βρεντεσίῳ περιέμενον αὐτὸν 4 πολεμικὰ πλοῖα, ἐν οἷς ἐπέβαινον οἱ πρέσβεις Ἀγγλίας, Ρωσίας καὶ Γαλλίας, ὅπως συνοδεύσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐτυχε δὲ ὁ Ὁθων ἐν Βρεντεσίῳ (14 Ἰανουαρ. ν. ἔ. 1833) ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς παρὰ τῶν κατοίκων, ἐφ' ἣ καὶ δι' ἐπιστολῆς ἰδιοχείρου ἐκ Ναυπλίου τὴν 23 Ἀπριλίου 1733 πεμφθείσης τῷ βουλευτῇ Βρεντεσίου Θεοδώρῳ Μοντιτσέλη εἰς Νακπολιν ἠύχαριστησε τοὺς κατοίκους· σὴ ζεταὶ δ' ἔτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἰταλιστῶ γερραμένη ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βρεντεσίου. Ἐκ ταύτης δὲ ἐξάγεται ὅτι οἱ Βρεντεσῖνοι ἐδώσαν εἰς τὸν Ὁθωνα τὰ συγγράμματα τοῦ Θεοδώρου Μοντιτσέλη βουλευτοῦ Βρεντεσίου καὶ συγγραφῆς πολλῶν πολιτικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ὁθωνος ἔχει κατὰ μετάφρασιν ὡς ἐξῆς :

Πρὸς τὸν ἰππότην Κίριον Θεόδωρον Μοντιτσέλη, εἰς Νεάπολιν.

Κύριε Ἰππότη

Μεγάλως συνεκινήθη ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ, ἣν οἱ κάτοικοι τοῦ Βρεντεσίου ἐπέδειξαν πρὸς με ἀποστείλαντές μοι τὰ βιβλία, ὧν ὑμεῖς εἰσθε ὁ συγγραφεὺς. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐκφράσητε πρὸς αὐτοὺς τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας, καὶ διαβεβαιώσατε ὅτι θὰ ἐνθυμῶμαι πάντοτε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὸν χρόνον, ὃν διήλθον παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐκεῖθεν διάβασίν μου.

Μετ' ἰδιαιζούσης εὐνοίας ἔσομαι πάντοτε ἀφωσιωμένος ὑμῖν.

Θεῶν

Ἐν Ναυπλίῳ 23 Ἀπριλίου 1833.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὧν πατὴρ ἐγένετο τὸ Βρεντέσιον ἐπὶ Ῥωμαίων, μνημονεύονται καὶ ἕτεροι ἄνδρες μεταγενεστέρως ἐνταῦθα γεννηθέντες· τοιοῦτοι δὲ εἶνε ὁ Ῥογήρος δὲ Φλώρ (1280—1307), ὁ ὅποιος ἐπὶ κεφαλῆς Καταλανῶν, Ἀραγωνίων καὶ Ἀλμογαθάρων ὡς ἀντιναύαρχος τῆς Σικελίας προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἀνδρονίκου Β' τῷ 1302. Βρεντεσῖνος δὲ ὡσαύτως ἡμιολογεῖται ὁ ναύαρχος Γουλιέλμου Β' τῆς Σικελίας, Μαρτζαριτώνης, ὁ πολλάκις μνημονεύομενος ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἱστορίᾳ, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ πολιορκίᾳ Θεσσαλονίκης (1185). Βρεντεσῖνος δὲ ὑπῆρχε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Βρεντεσίου Ἀνθίμης δὲ Λέων (1797 ἔπ.), ὁ ἀσχοληθείς εἰς διαλεύκανσιν τῶν περὶ τοῦ Πακουβίου ἱστορουμένων, καὶ ἄλλας συγγραφὰς ἐκδούς, κληροδοτήσας δὲ μετὰ θάνατον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βρεντεσίου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ.

Τὸ ἐμβλημα τῆς πόλεως τοῦ Βρεντεσίου εἶνε ἐλαφρόκρονον, ἐφ' οὗ μεταξὺ τῶν κεράτων ὑψοῦνται δύο στῆλαι ἀνέχουσαι στέμμα.

Περὶ τοῦ Βρεντεσίου ἐγραψάν ἱκανοὶ μέχρι τοῦδε, ἰδίως τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως πραγματευθέντες· εἰς τῶν σπουδαιωτέρων δὲ εἶνε ὁ Andrea Della Monaca ἱερεὺς κερμηλίτης Memoria storica dell' antichissima e fedelissima città di Brindisi (1674). Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Βρεντεσίου Annibale de Leo, ὃν ἐμνημονεύσαμεν, ἀφῆκεν ἀνέκδοτον ἱστορίαν τῆς πόλεως sull' antichissima e fedelissima città di Brindisi e suo celebre porto καθὼς καὶ μελέτην ἀξίαν δι' ἡμᾶς ἀνέκδοτον memorie brindisine e rito greco εὐρισκόμενῃ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Βρεντεσίου. Τελευταῖος δὲ περὶ τῆς πόλεως ἐγραψεν ὁ Ferrando Ascoli (La storia di Brindisi scritta da un marino. Rimini 1886. Σελίδες 526 εἰς 16ον.) ὅστις καὶ μνημονεύει τοὺς πρό αὐτοῦ γράψαντας.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἦτο νέος ὑψηλός, λεπτοφυής, ὠχρὸς, κομψὸς τὸ ἦθος. Ὀρφανὸς ἀπομεινᾶς πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀνατραφεὶς παρὰ τοῦ θεοῦ του κ. Φρομῶν ἦτο προσωρισμένος νὰ διαδεχθῆ αὐτὸν εἰς τὸ ἐμπόριον, πιθανῶς δὲ καὶ νὰ καταστῆ σύζυγος τῆς Κλαίρης. Διὰ τὸ ἔτοιμον αὐτὸ μέλλον δὲν ἠσθάνετο μέγαν ἐνθουσιασμόν. Ἐν πρώτοις τὸ ἐμπόριον δὲν τὸν εὐχέσται. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐξαδέλφην του, ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ἡ ἀφελῆς οἰκειότης ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς κοινῆς ἀνατροφῆς, ἡ ἐκ τῆς ἐξέως ἀποκτηθεῖσα ἐμπιστοσύνη, ἀλλ' οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἑλαττον ἐκ μέρους του.

Ἀπέναντι τῆς Σιδωνίας τοῦναντίον ἠσθάνετο στενοχωρίαν τινά, συστολήν, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπιδειχθῆ. Ἐκείνητο αὐτὴ τὴν ἐπιπέλαστον καὶ ἀνειμένην ὁπωσοῦν ἐκείνην χάριν, ἧτις φυσικῶς ἤρεσκεν εἰς τὸν φιλόκομφον χαρακτῆρα του, καὶ δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ὅτε ἐνόησε τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπ' αὐτοῦ παρήγεν.

Ὁσάκις αἱ δύο νεανίδες περιεπάτουσαν εἰς τὸν κήπον, πάντοτε πρώτη ἡ Σιδωνία ἀνελογίζετο τὴν ὄραν τῆς ἀφίξεως τῆς ἐκ Παρισίων ἀμαξοστοιχίας. Μετέβαινον ἑαυτὰ παρὰ τὴν κιγκλίδα καὶ παρετήρουσαν τοὺς ἐπιβάτας, τὸ πρῶτον δὲ βλέμμα τοῦ Γεωργίου ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν δεσποινίδα Σέβη, ἧτις ἴστατο ὀλίγον τι ὀπισθεν τῆς φίλης τῆς ἀλλὰ μετὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν στάσιν ἐκείνην, ἧτις προκαλεῖ ἀμέσως τὴν προσοχὴν. Ἡ τοιαύτη μεταξὺ τῶν συμπεριφορὰ διήρκεσεν ἐπὶ τινα χρόνον. Δὲν συνωμίλουσαν ἐρωτικῶς, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτῶν πάντες καὶ τὰ μειδιάματα ἄτινα ἀντήλλασσον ἦσαν πλήρη ὁμολογιῶν καὶ ἀποσιωπήσεων.

Μίαν θερινὴν ἑσπέραν, συνεσφώδη, ἐνῶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βαρεῖα, αἱ δύο φίλαι ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ περιεπάτουσαν εἰς τὸν κήπον, ὁ δὲ Γεωργίος μετέβη πρὸς συνάντησίν των. Συνωμίλουσαν καὶ οἱ τρεῖς ἀδιαφόρως καὶ οἱ μικροὶ χάλικες ἐτρύχον ὑπὸ τὸ βραδύ αὐτῶν βῆμα, ὅτε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Φρομῶν προσεκάλεσε τὴν Κλαίρην ἐκ τῆς ἐπαύλεως. Ὁ Γεωργίος καὶ ἡ Σιδωνία ἔμειναν μόνοι. Ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζωσιν εἰς τὴν δειροστοιχίαν ὁδηγούμενοι ἐκ τῆς ἀριστεροῦ λευκότητος τῆς ἄμμου, χωρὶς νὰ ὁμιλῶσιν οὐδὲ νὰ πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλους.

Χλιαρὸς ἀνεμὸς ἐτάρασσε τὰ δένδρα. Ἡ δεξιμένη συνταρασσομένη ἐπληττεν ἠρέμα μετὰ κύματα τῆς τῆς ἀψίδας τῆς μικρᾶς γεφυρᾶς, αἱ

δὲ ἀκακίαι καὶ αἱ φιλύραι, ὧν τ' ἄνθη ἀπαρ-
παζόμενα περιεδινούντο, ἠρωμάτιζον τὸν ἡλε-
κτριζόμενον αἰθέρα... Συνησθάνοντο ὅτι εὐρί-
σκοντο ἐντὸς ἀτμοσφαιρῶν θεωλιώδους, κραδαί-
νομένης, διαπεραστικῆς. Εἰς τὸ βάθος τῶν τε-
ταραγμένων ὀφθαλμῶν τῶν παρήρχοντο ἀστρα-
παὶ θερμῆς ζώηραϊ, ὡς αἱ φλογίζουσαι κατ' ἐ-
κείνην τὴν στιγμήν τὴν ἐσχατιάν τοῦ ὀρίζοντος.

— Ὡ, τί ὠραῖαι πυγολαμπίδες!... εἶπεν ἡ
νεάνις, ἣν ἡ σιγὴ ἢ διακοπτομένη ὑπὸ τῶν
μυστηριωδῶν κρότων ἐτάρασεν.

Ἐπὶ τῆς χλόης μικραὶ πρασινωπαὶ πυγολαμ-
πίδες πνευστιώσαι ἔλαμπον. Ἐκυψεν ὡς συλ-
λαβῆ μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν ἀποθέσει ἐπὶ τῆς
χειροκτιοφόρου παλάμης τῆς. Ἐκεῖνος προσελ-
θὼν ἐγονυπέτησε πλησίον τῆς, κεκλιμένοι δὲ ἀμ-
φοτέροι μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἐνῶ
αἱ κόμαι καὶ αἱ παρειαὶ τῶν προσεψάυοντο,
προσεβλέψαν πρὸς στιγμήν ἀλλήλους ὑπὸ τὴν
λάμπιν τῶν πυγολαμπίδων. Πόσον παράδοξος
καὶ θελκτικὴ ἐφάνη αὐτῶ ὑπὸ τὴν πρασινωπὴν
ἀντανάκλασιν τὴν ἀνεργομένην μέχρι τῆς κε-
κυφίας μορφῆς τῆς καὶ ἐξακριβομένην ἐντὸς
τοῦ λεπτοῦ δικτύου τῆς κυματοείσεως κόμης
τῆς!... Εἶχε περιβάλῃ τὴν ὀσφύν τῆς διὰ τοῦ
ἐνὸς βραχίονος, αἴφνης δὲ αἰσθανόμενος ὅτι ἐκεί-
νη τὸ ὑπέμενε, τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὸ στήθος του
ἐπὶ μακρόν, παραφόρως.

— Τί ζητεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Κλαίρη ὀρθία ἐν
τῇ σκιᾷ ὀπισθέν των.

Συγκεκινημένος, πτοηθεὶς, ἀναυδος ὁ Γεώρ-
γιος ἔτρεμε τόσον σφοδρῶς ὥστε δὲν ἠδύνατο ν'
ἀπαντήσῃ. Ἡ Σιδωνία ἀπεναντίας ἠγέρθη μετ'
ἄκρας ἀταραξίας καὶ εἶπε διευθετοῦσα τὴν
ἐσθητῆ τῆς:

— Πυγολαμπίδες εἶνε... Κύτταξε πόσαι εἶνε
ἀπόψε!... Καὶ πῶς λάμπουν!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐπίσης μετ'
ἀσυνήθους λάμπους.

— Ἐξ αἰτίας βεβχίως τῆς θεύλης... ἐψιθύ-
ρισεν ὁ Γεώργιος εἰσέτι φρικῶν.

Καὶ τῶ ὄντι ἡ θεύλη προσῆγγιζεν. Ἐκ δικ-
λειμμάτων σφοδροὶ ἀνεμοστρόβιλοι ἐκ φύλλων
καὶ κόνεως διέτρεχον ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς δέν-
δροστοιχίας. Περιεπάτησαν ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον,
ἐπειτα εἰσῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν αἴθουσαν.
Αἱ νεάνιδες ἀνέλαβον τὸ ἐργάχειρόν των, ὁ Γεώρ-
γιος προσεπάθησε ν' ἀναγνώσῃ μίαν ἐφημερίδα,
ἐνῶ ἡ κυρία Φρομῶν ἐστίλθωνε τὰ δακτυλίδιά
τῆς καὶ ὁ κ. Γαρδινῶ μετὰ τοῦ γαμβροῦ του
ἐπαίζον εἰς τὸ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ
σφαιριστήριον.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ἐφάνη μακροτάτη εἰς τὴν
Σιδωνίαν. Ἐνα μόνον εἶχε πόθον, νὰ εὐρεθῇ
μόνη καὶ ν' ἀφεθῇ ἑλευθέρως εἰς τὰς σκέψεις τῆς.

"Ὅτε δ' εὐρέθη ἐν τῇ σιγῇ τοῦ μικροῦ θαλά-

μου τῆς, ἀφ' οὗ ἐσβесе τὸ φῶς τὸ ταράσσον τὰ
ὄνειρα ὡς φωτίζον λίαν ζωνηρῶς τὴν πραγματι-
κότητα, πόσα σχέδια ἀνέπλασεν, ὅσ' οἶας ἐκυ-
ριεύθη παραφοράς ἀγαλλιῶσεως! Ὁ Γεώργιος
τὴν ἠγάπα, ὁ Γεώργιος Φρομῶν, ὁ κληρονόμος
τοῦ ἐργοστασίου!.. Ὅτ' αὖ τὴν ἐνυμφεύετο, θὰ ἐγί-
νετο πλουσία!.. Διότι εἰς τὴν αἰσχροκερδῆ ἐκεί-
νην ψυχὴν ὁ πρῶτος ἀσπαρμός τοῦ ἐρωτος ἐξή-
γειρε μόνον ιδέας φιλοδοξίας καὶ πολυτελείας.

Ὅπως πεισθῆ ἐτι μάλλον ὅτι ὁ ἐραστὴς τῆς
ἦτο εἰλικρινής, προσεπάθη ν' ἀναπολήσῃ καὶ
τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς ἐν τῷ κήπῳ
σκηνῆς, τὴν ἐκφρασίν τῶν ὀφθαλμῶν του, τὴν
ζέσιν μετ' ἧς τὴν ἐνηγκλίσθη, τοὺς ὄρκους οὓς
ἐψιθύρισεν στόμα πρὸς στόμα ὑπὸ τὸ ἀτμῶδες
φῶς τῶν πυγολαμπίδων, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐπισήμου
στιγμῆς ἐκείνης παρέμενε διαρκῶς εἰς τὴν καρ-
δίαν τῆς.

"Ὡ, αἱ πυγολαμπίδες τοῦ Σαβινύ!

Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐσπινθήριζον ὡς ἀστέρες
πρὸ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν τῆς. Ἦτο
πλήρης ἐξ αὐτῶν ἡ κήπος τῶν ζοφερω-
τάτων αὐτοῦ ἐσχατιῶν. Ἀπετέλουν φωτεινὰ
συμπλέγματα ἐπὶ τῶν πρασιῶν ἐπὶ τῶν δέν-
δρων, ἐπὶ τῶν λογωμῶν. Ἡ λεπτὴ ἄμμος τῶν
δενδροστοιχιῶν, τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς ἐφω-
τοδόλουν ἐκ πρασιῶν σπινθήρων. πάντα δὲ
ὁμοῦ τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνα φῶτα ἀπετέλουν
οἰονεῖ ἐορτάσιμον λυχνοκαίαν, δι' ἧς τὸ Σαβινύ
περιεβάλλετο πρὸς τιμὴν τῆς, πανηγυρίζον τὴν
μνηστειάν τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Σιδωνίας!..

"Ὅτε τὴν ἐκαύριον ἐξηγέρθη, τὸ σχέδιόν τῆς
ἦτο ἤδη κατηρητισμένον. Ὁ Γεώργιος τὴν ἠγά-
πα ἦτο βέβαιον. Διελογίζετο ἄρα γε νὰ τὴν
νυμφεύθῃ; Ὅχι βεβχίως, τὸ εἰγνώσκει καλῶς
αὐτὸ ἡ πονηρά! Πλὴν τὸ τοιοῦτο δὲν τὴν ἐ-
πτόει. Ἠσθάνετο ἐπαρκῆ δύναμιν ὅπως δαμα-
σῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν του, τὴν ἀσθενῆ ἄμα
καὶ περιπαθῆ. Ἄλλο τι δὲν εἶχε νὰ πράξῃ
εἰμὴ νὰ τοῦ ἀντιστῇ καὶ τοῦτο ἐπραξεν.

Ἐπὶ τινος ἡμέρας, ἐφάνη ψυχρά, ἀδιάφορος,
ἐκουσίως τυφλὴ καὶ ἐπιλήσιμον. Ἠθέλην αὐτὸς
νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εὐδαίμονα
στιγμήν, πλὴν ἐκείνη τὸν ἀπέφευγε, παρενθί-
τουσα πάντοτε κάποιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου.

Τότε ὁ Γεώργιος τῆς ἔγραψε.

"Ἐφερὲν ὁ ἴδιος τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐνα-
πέθετεν εἰς τὸ κοίλωμα βραχίου κειμένου παρὰ
πηγὴν διαυγῆ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου καὶ
καλούμενον «Τὸ φάσμα», στεγαζόμενον δὲ ὑπὸ
ἀχυρίνης στέγης.

Ἡ Σιδωνία ἠρέσκετο λίαν εἰς τὴν τοιαύτην
μέθοδον. Καθ' ἐσπέραν ὤφειλε νὰ ψευσθῇ ἐφευ-
ρίσκουσα πρόφασιν τινὰ οἴαν δῆποτε ὅπως μετα-
βῇ εἰς τὸ «Φάσμα» μόνη. Ἡ σκιὰ τῶν δένδρων
τὸ σοβαρὸν μεγαλείον τῆς νυκτὸς, ὁ δρόμος, ἡ

συγκινήσεις ἕκαμον τὴν καρδίαν τῆς νὰ πάλῃ
εὐφροσύνως. Εὐρίσκε τὴν ἐπιστολὴν διάβροχον
ἐκ τῆς δρόσου καὶ τοῦ παγεροῦ ψύχους τῆς πη-
γῆς, τόσον δὲ λευκάζουσας ὑπὸ τὴν λάμπιν
τῆς σελήνης, ὥστε τὴν ἀπέκρυπτε μετὰ σπου-
δῆς ἐκ ὀφθοῦ μὴ φωραθῆ.

"Ὅτε δὲ κατόπιν εὐρίσκετο μόνη μετ' ὁποίας
χαρᾶς τὴν ἤνοιγε καὶ ἀνεγίνωσκε τοὺς μαγι-
κούς ἐκείνους χαρακτήρας, τὰς ἐρωτικὰς φράσεις,
ὧν αἱ λέξεις ἐμάρμαιρον περιβαλλόμεναι ὑπὸ
κύκλων κυανῶν, κιτριῶν, ἀποθαμβούντων, ὡς κα-
νεῖ ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν ἐντασιν
τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου.

«Σὲ ἀγαπῶ... Ἀγάπα με...» Ἐγραφεν
ὁ Γεώργιος παντοιοτρόπως.

Κατ' ἀρχὰς αὐτῆ δὲν ἀπήντησεν ὅτε ὅμως
κατόπιν ἐπεισθη, ὅτι ἐσαγηνεύθη, ὅτι ἦτο ἰδι-
κός τῆς, ὅτι ἦτο ἀπελπισ εἰς τὴν ψυχρότητάς
τῆς, ἐξεδήλωσε καθαρὰ τὸν σκοπὸν τῆς:

— Δὲν θὰ ἀγαπήσω ἄλλον εἰμὴ τὸν σύζυ-
γόν μου, εἶπεν.

"Α! ἦτο ἤδη γυνὴ ἡ μικρὰ ἐκείνη Σέβη.

Ε.

Τέλος τῆς ἱστορίας τῆς μικρᾶς Σέβης.

Ἐν τούτοις ἐφθασεν ὁ Σεπτέμβριος.

Χαριν τῆς θήρας εἶχον ἤδη συναχθῆ εἰς τὴν
ἐπαυλιν πολυάριθμοι ὀμίγυρις, θορυβώδης, χυ-
δαία. Οἱ συνηγμένοι ἐκεῖ πλοῦσιοι ἀστοὶ παρε-
κάθητο εἰς γέφυρα μακρὸν διαρκούντα, κατα-
βαλλόμενοι τέλος ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ ἀπο-
κοιμώμενοι ὡς ἀγρόται. Μετέβαινον ἐφ' ἀμά-
ξης πρὸς ὑπάντησιν τῶν θηρευτῶν εἰς τὰς ἤδη
παγεράς ὁδοὺς κατὰ τὸ φθινοπωρινὸν λυκάφως.
Ἡ ὀμίγη ἀνῆρχετο ἐκ τῶν θερισμένων ἀγρῶν,
ἐνῶ δὲ τὰ ἀγριματὰ ζῶα διέτρεχον τὰς αὐλα-
κὰς ἐπιτοημένα μετὰ πεφοβισμένων κραυγῶν, ἡ
νύξ ἐφάνετο ἐξερχομένη οἰονεῖ ἐξ ὅλων τῶν
δένδρων, ὧν οἱ σκιεροὶ ὄγκοι ἐμεγεθύνοντο ἐπι-
δεικνύμενοι εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἀνῆπτον τοὺς φανούς τοῦ ὀχήματος, καὶ με-
τοὺς πόδας θερμῶς προφυλασσομένους ὑπὸ τῶν
ἐκτυλισσομένων σκεπασμάτων ἐπανήρχοντο ἐν
τάχει, ἐνῶ ὁ ψυχρὸς ἀνεμος ἐμάστιζε τὸ πρόσω-
πὸν των. Ἡ αἴθουσα λαμπρῶς φωτιζομένη ἐ-
πληροῦτο τότε ὑπὸ τύρβης καὶ γελῶτων.

Ἡ Κλαίρη Φρομῶν, πλήττουσα ἕνεκα τῆς
χυδαϊότητος τῆς ὀμιγύρεως ἔμενε σιγηλή. Ἡ
Σιδωνία ἀπεναντίας διέπρεπεν ἔλαμπρος. Ὁ
δρόμος ἐνεψύχου τὴν ὠχρὰν αὐτῆς χροίαν καὶ
τοὺς περισινοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἐγίνωσκε νὰ
γελάῃ, ἦτο νοήμων πέραν ἴσως τοῦ δέοντος καὶ διὰ
τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει ἐφάνετο ἡ μόνη παροῦσα
γυνή. Ἡ ἐπιτυχία τῆς συνετέλεσε νὰ μεθυσθῇ
ὀλοτελῶς ὁ Γεώργιος: πλὴν ὅσον ἐκεῖνος προέ-
βαινε, τόσον αὐτὴ ἐφάνετο ἐπιφυλακτικῆ. Ἐκ-
τοτε ἀπεφάσισε νὰ γείνη σύζυγός τῆς. Ὄρκισθη

καθ' ἑαυτὸν μὲ τὰς ὑπερβολικὰς διαβεβαιώσεις
τῶν ἀσθενῶν χαρακτήρων, οἵτινες πάντοτε κατα-
πολεμοῦσιν ἐκ τῶν προτέρων τὰς ἀντιρρήσεις,
πρὸ τῶν ὁποίων γινώσκουσιν ὅτι μίαν ἡμέραν
θὰ ὑποκύψουσιν.

Ἐπῆρξεν αὐτὴ διὰ τὴν μικρὰν Σέβη ἡ ὠ-
ραιότερα στιγμή τῆς ζωῆς τῆς. Καὶ ἐκτὸς παν-
τός φιλοδοξοῦ σκοποῦ ἢ φιλάρεσκος καὶ κρυψί-
νους φύσις τῆς εὐρίσκεν ἀλλόκοτον θέλητρον εἰς
τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην πλεκτάνην, μυστηριωδῶς
διεξαγομένην ἐν τῷ μέσῳ συμποσίων καὶ ἐορτῶν.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν περὶ αὐτοὺς ὑπόπτευε τι. Ἡ
Κλαίρη διέτρεχε τὴν ὕγιαν καὶ θελκτικὴν περι-
οδὸν τῆς νεότητος καθ' ἣν τὸ πνεῦμα μηκέτι
ἀναπτυχθὲν προσηλοῦται εἰς τὰ πράγματα ὅσα
γινώσκει μετὰ τυφλῆς ἐμπιστοσύνης, μετὰ παν-
τελοῦς ἀγνοίας τῶν προδοσιῶν καὶ τοῦ ψεύδους.
Ὁ κ. Φρομῶν περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐμερίμνα εἰμὴ
περὶ τοῦ ἐμπορίου του. Ἡ σύζυγός του ἐκαθά-
ριζε φρενιτιωδῶς τὰ τιμαλφῆ κοσμημάτων. Μό-
νος ὁ γέρον Γαρδινῶ καὶ οἱ μικροὶ καὶ ὡς τρυ-
πάναι ὀξεῖς ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐπίφοβοι, ἀλλ' ἡ
Σιδωνία τὸν ἔτερπε καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελεν ἀνα-
καλύψῃ τι, δὲν ἦτο ἀνθρώπος ἱκανὸς νὰ παρεμ-
ποδίσῃ τὸ μέλλον τῆς.

Ἡ Σιδωνία ἐθριάμβευεν, ὅτε αἰφνίδιος καὶ
ἀπροσδόκητος καταστροφὴ ἐπῆλθε νὰ ἐκμηδε-
νίσῃ τὰς ἐλπίδας τῆς.

Μίαν πρωίαν Κυριακῆς κατὰ τὴν ἐπιστρο-
φὴν ἐκ θηρευτικῆς ἐνέδρας ἐκόμισαν τὸν κύριον
Φρομῶν θανασίμως τετραυματισμένον. Βολὴ
ὀπλοῦ διευθυνομένη κατὰ δορκάδος εὐρεν αὐτὸν
παρὰ τὸν μῆνιγγα. Ἡ ἐπαυλὶς ἐγένετο ἀνά-
στατος.

Πάντες οἱ κυνηγοὶ, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ
ἄγνωστος ἀδέξιος ἀνεχώρησαν ἐν σπουδῇ εἰς
Παρίσιους. Ἡ Κλαίρη ἔκφρων ἐκ τῆς ὀδύνης
εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμὸν ὅπου ὁ πατήρ τῆς
ἐψυχορράγει καὶ δὲν ἐξῆλθε πλέον, ὁ δὲ Ρίσλερ
πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ δυστυχήματος, μετέβη
ἐν τάχει καὶ παρέλαβε τὴν Σιδωνίαν.

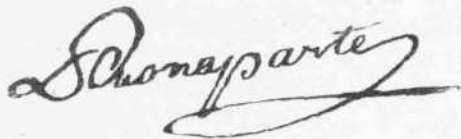
Τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεως ἔσχε μετὰ
τοῦ Γεωργίου ὑστάτην συνέντευξιν εἰς τὸ «Φά-
σμα» συνέντευξιν ἀποχαιρετισμοῦ λαθραίων καὶ
πένθιμον, εἰς ἣν ἀπέδιδε σοβαρότητα ὁ ἐπι-
κείμενος θάνατος. Ὄρκισθησαν ν' ἀγαπῶσιν ἀλ-
λήλους διὰ παντός, καὶ συνεφώνησαν περὶ τοῦ
μέρους εἰς ὃ ὄφειλον νὰ γράψωσι πρὸς ἀνταπό-
κρισιν. Εἶτα ἀπεχωρίσθησαν.

Θλιβερὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐπάνοδος.

Βιαίως ἐπανήρχετο εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν,
συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας τοῦ Ρί-
λερ, δι' ὃν ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπητοῦ προϊστα-
μένου του ἦτο ἀπώλεια ἀνεπανόρθωτος. Ἀφι-
κομένη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς εἰδέσσει νὰ διη-
γηθῆ τὰ τῆς διαμονῆς τῆς μέχρι τῶν ἐσχά-

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Είνε ἀληθῶς παράδοξος ἡ ἐξέλιξις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ μεγάλου ἀνδρός, οἷον εἰκονίζουσα τὸν περιπετειώδη αὐτοῦ βίον.

Ἐπογραφή τοῦ 1793. Ἄσπμος ἔτι ὢν ὑπογράφει εὐαναγνώστως: Βουναπαρτης.

Ὁ δικτάτωρ συντομεύει τὴν ὑπογραφὴν του καὶ σύρει κάτωθι παχθεῖαν γραμμὴν.

Ναπολεὼν αὐτοκράτωρ 1804. Ἡ αὐτὴ γραμμὴ κάτωθι τρομώδης καὶ συντετριμμένη.

Νίκη τοῦ Ἀουστερλιτζ. Ἡ ὑπογραφή ἀνατινάσσεται ὡς νικητήριος ἐκδήλωσις.

1806. Τέλος τῆς ἐκστρατείας. Ἡ ὑπογραφή καθίσταται ἐπίπονος καὶ δυσανάγνωστος.

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΚΛΟΠΟΙ

Ἀπὸ τῶν παλαιοτάτων χρόνων οἱ ἄνθρωποι ἀπέδωκαν μεγάλην ἀξίαν εἰς τοὺς ἀδάμαντας, αὐτοὶ καὶ οἱ παντοειδῆς ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι ὑπῆρξαν πάντοτε ἡ κυρία ἀφορμὴ ὄλων τῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὅποια καθ' ἡμέραν διαπράττονται καὶ ἡ ἀφήγησις τῶν ὁποίων πληροὶ τὰς σελίδας τῶν σημερινῶν ἐφημερίδων.

Ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν διασημοτέρων ἀδαμάντων τοῦ κόσμου, τῶν εὑρισκομένων ἐν τοῖς θησαυροφυλακείοις τῆς Ρωσσίας, Ἀγγλίας, Γαλλίας, τῆς Κίνας καὶ τῶν Ἰνδιῶν, μαθαίνομεν ὅτι ὅλα τὰ κειμήλια ταῦτα εἶνε βαπτισμένα εἰς ἀνθρώπινον αἷμα, ὅτι οἱ πρῶτοι αὐτῶν κύριοι ἐδολοφονήθησαν, ὅτι χάριν αὐτῶν διεξήχθησαν αἰματηροὶ ἀγῶνες καὶ τέλος ὅτι πάντοτε διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου ἠλλαζαν ἰδιοκτητῆς εἰς οὐ φθάσωσιν ἐκεῖ ὅπου τὴν σήμερον εὑρίσκονται.

Καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ἀδάμαντες εἶνε ἡ ἐλκυστικώτερα λεία τῶν ἐγκληματιῶν, καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουν διεθνῆς ἀδαμάντοκλοποὶ, ἐπιδιδόμενοι εἰς τοῦτο τὸ ἐπαγγελμα ἅμα ὡς ἀποκτήσωσι ποῖαν τινα δεξιότητα εἰς τὴν τέχνην ταύτην. Ἡ δὲ δραστηριότης, ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ προσοχή, τὴν ὁποίαν εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῶν ἀναπτύσσουσιν, δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος, ὡς θὰ δείξουν τὰ κατωτέρω παραδείγματα.

Πρὸ ὀλίγων ἔτι μηνῶν, ἦτοι περὶ τὰ τέλη τοῦ 1888, μεγάλα κλοπαὶ ἀδαμάντων διεπράχθησαν ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλ' ἡ ἐν Μονάχῳ συμβάσα ἐξέπληξεν ὅλας τὰς τάξεις τῆς ἐκεῖ κοινωνίας. Οἱ κλέπται ἦσαν δύο Ἀμερικανοὶ, ἔχοντες τὴν ἐδραν τῶν ἐν Λονδίῳ. Παρ' αὐτοῖς εὑρέθησαν μεγάλα ποσὰ πολυτίμων λίθων καὶ χρημάτων, τὰ ὅποια προήρχοντο ἐκ τῆς πωλήσεως κλοπιμαίων ἀδαμάντων.

Ὁ εἰς τῶν κλεπτῶν τούτων καθ' ὃν καιρὸν συνελήφθη διήρχετο ἀκριβῶς τὸν μῆνα τοῦ μελλίτου. Ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀνευρέθησαν τραπεζικὰ γραμμάτια ἀξίας 360.000 φράγκων, πρὸς δὲ τούτοις ἐν τῇ περισκελίδι του ἐρραμμένοι 109 βαρύτιμοι λίθοι. Εἰς τὸν ἕτερον ἀνεκάλυψαν ἐργαλεῖα, 100 ἀδάμαντας καὶ βουβίνια, προσέτι δὲ καὶ 6.700 φράγκα. ἐξ ὧν μέρος τι μόνον ἀνήκειν εἰς τὰ ἐκ Μονάχου κλαπέντα.

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Εὐρώπης σχεδὸν ἀνὰ πᾶν ἔτος γίνεται καὶ μία μεγάλη κλοπὴ ἀδαμάντων, ὅσον δὲ καὶ ἀν προσέχουν οἱ κοσμηματοπῶλαι, οἱ κλέπται ἐφευρίσκουν πάντοτε καὶ ἐν νέον μέσον ὅπως τοὺς ἀπογυμνώσουν, καταφεύγουν δ' ἐνίοτε καὶ εἰς ἀρχαῖα τεχνάσματα. τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ ἐπιτυγχάνουν, ἐὰν ὁ ἀδα-

μαντοπῶλης δὲν προλάβῃ τὴν καταστροφὴν διὰ τῆς νοημοσύνης του.

Κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1888 παρουσιάσθη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἐν Βερολίῳ κοσμηματοπῶλου Φρειδε Βέργ εἰς κύριος, μικροῦ ἀναστήματος, μὲ πρόσωπον ὄχρον καὶ ἰσχνόν, μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ μύστακα μέλανα καὶ αὐτὸν καὶ λεπτόν, ἐνδεδυμένος σισύραν καὶ φέρων πῖλον χαμηλὸν καὶ στρογγύλον. Ὁ κύριος οὗτος παρήγγειλε κοσμήματα ἀξίας 30.000 περίπου φράγκων, διέταξε δὲ νὰ τὰ θέσουν ἐντὸς στρογγύλης θήκης, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρῃ μαζὶ του.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ πληρώσῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ εἶχε καταλύσει, ὁ ὑπάλληλος διετάχθη νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς κατοικίας του. Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ὁ ξένος κύριος ἐνεχείρισε τῷ ὑπάλληλῳ γραμμάτιον καὶ συγχρόνως τῷ ἀφῆρσε τὴν ἣν ἐκράτει εἰς χειρὸς θήκην, ἔθεσε δ' αὐτὴν ἀμέσως ἐντὸς δερματίνου σακκου, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ὑπάλληλος ἐδήλωσεν ὅτι μόνον χρήματα ἐδέχετο ἐζήτησε δὲ ἀμέσως ὀπίσω τὴν θήκην καὶ συνέλαβε τὸν ξένον οὗτος ἤνοιξε ταχέως τὸν σακκὸν του καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ θήκην ἐντελῶς ὁμοίαν πρὸς τὴν περιέχουσαν τὰ κοσμήματα, ἣν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ὑπάλληλον. Ἄλλ' οὗτος παρατήρησεν ἀμέσως ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε τὸ αὐτὸ βάρος μὲ τὴν πρώτην καὶ βιαίως εἰσαγαγὼν τὴν χεῖρα του εἰς τὸν δερματίνον σακκὸν ἐξήγαγε τὴν ἀληθῆ θήκην, ἐν ᾧ ταῦτοχρόνως ὁ ἀγύρτης ἀπαλλαγεῖς τῶν χειρῶν του ἐτρέπετο εἰς φυγὴν.

Ἐγνώσθη κατόπιν, ὅτι ὁ αὐτὸς κλέπτης τὴν νύκτα τῆς 30 πρὸς τὴν 31 Δεκεμβρίου 1888 εἶχε καταλύσει ὑπὸ τὸ ὄνομα Βάρνιγκ-Ρόζεβεργ ἐκ Κολωνίας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ρώμης ἐν Βερολίῳ καὶ ὅτι εἶχεν ἐξαργυρώσει ἱκανὸν ἀριθμὸν πενταλίτρων καὶ δεκαλίτρων χαρτονομισμάτων. Ὁ αὐτὸς ἀπειραθῆ νὰ διαπράξῃ καὶ ἄλλην κλοπὴν, 28.000 μάρκων περίπου, εἰς ἄλλο κατάστημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Φιλυρῶν, ἀλλ' ἀποτυχὼν καὶ ἐκεῖ, ἐφυγεν ἐγκαίρως τὴν καταδίωξιν καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἠκούσθη, ὅτι ἀπειραθῆ παρόμοια καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς κλοπῆς εἶνε παλαιός, ἀλλ' οἱ ἀδαμάντοκλόποι τὸν τροποποιοῦν πάντοτε κατὰ τὰς περιστάσεις, σπανίως δ' ἀποτυγχάνουν εἰς τὸ ν' ἀπατήσουν τοὺς ὑπάλληλους ἐνὸς καταστήματος. Ἴδου καὶ ἕτερον παράδειγμα κλοπῆς, συμβάσης ἐν Λονδίῳ.

Ἐν τινι τῶν μεγαλητέρων ξενοδοχείων τῆς πόλεως ταύτης κύριός τις, παραγγείλας κοσμήματα, ἐδέχθη τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κοσμηματοπῶλου, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ δέμα καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὸ ἐκλείσεν

1812. Ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς πυρπολουμένης Μόσχας. Ἡ ὑπογραφή συντέμνεται καὶ καθίσταται ἐντελῶς δυσανάγνωστος.

1812. Κατὰ τὴν ἐκ Ρωσσίας ὑποχώρησιν. Οὐδὲν ἄλλο εἶνε πλεόν ἢ γραμμὴ παραδόξως συνεστραμμένη.

1813. Ἦττα τῆς Λειψίας. Νομίζει τις ὅτι λέων ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τοὺς μελανωθέντας ὄνυχας του.

Μετὰ τὸ Βατερλώ. Ἡ ὑπογραφή πίπτει, κατάρρει ὅπως ἡ τύχη τοῦ ἀνδρός.

έντός έρκαρίου κειμένου πλησίον τοῦ τοίχου. Κατόπιν ήθέλησε νά τῷ έγχειρίσῃ τραπέζικόν γραμματίον, ἀλλ' ἐφάνη συλλογίζομενος ἐπί στιγμῆν καί ἀφῆκε τὸ δωμάτιον. Ὁ ὑπάλληλος μέ ὑπομονήν ἀνέμενε τήν ἐπιστροφήν του, ἀλλ' ἀφ' οὐ παρήλθεν ἀρκετή ὥρα ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ καί μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψεν ὅτι ἦν κλειδωμένος. Ἀμέσως ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου εἰς βοήθειαν καί ἐξέβηκεν εἰς αὐτούς τὰ γενόμενα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εὐρέθη ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ δύο κλέπται εἶχον μισθώσῃ δύο παραπλευρῶς κείμενα δωμάτια καί ὅτι εἶχον διατροπήσῃ τὸν τοίχόν των ἀκριβῶς εἰς τήν θέσιν ὅπου ἔκειτο τὸ έρκάριον. Κατὰ τὸν τρόπον τούτου, ὅτε ὁ πρῶτος ἀγύρτης εἶθετε τήν θήκην μετὰ τῶν κοσμημάτων εἰς τὸ έρκάριον, ὁ ἑτερος ἀφῆρε αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου δωμακτίου ἀπαρκτηρήτος, ἐνῶ ὁ δράστης ἠδύνατο μόνος εὐκολώτερον νά διαφύγῃ, πρὶν ἢ ἐννοήσῃ τὴν κλοπὴν ὁ ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος ἐδεῶρει τ' ἀντικείμενα ἀσφαλῶς κλεισμένα ἐν τῷ έρκαρίῳ.

Οἱ ἀδαμαντοπῶλαι διατρέχουν πάντοτε κίνδυνον στέλλοντες ἔξω τοῦ καταστήματος ὑπαλλήλους μέ τοιαῦτα δέματα. Παράδειγμα τούτου εἶχον ἐν συμβεβηκόσ, γενόμενον ἐν Παρισίοις τῷ 1860 καί τοῦ ὁποίου θυμὰ ὑπῆρξεν ὁ περίφημος κοσμηματοπῶλης Μελλέριο. Κατὰ τὰ πρακτικά τῶν ἀνακρίσεων εἶνε τὸ πρᾶγμα ὡς ἐξῆς:

Κυρία τις, κομψοπρεπῶς ἐνδεδυμένη, κατήλθεν ὀχήματος, τὸ ὁποῖον ἔστη ἐμπροσθεν τοῦ καταστήματος τοῦ Μελλέριο καί παρουσιάσθη εἰς αὐτόν ὡς κόμησσα Σάλις. Τῷ εἶπε δὲ ὅτι ἐπὶ τοῖς γάμοις τῆς ἀδελφῆς τῆς ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ ν' ἀγοράσῃ τὸ διὰ τὴν νύμφην δῶρον. Τὴν φροντίδα τῆς ἀγορᾶς ἀνέθεσεν ὁ γαμβρός εἰς αὐτήν, οὗτος δὲ ἦτον ὁ ἱατρός Μανουήλ, ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου φρενοκομείου ἐν τῇ ὁδῷ Long-champs. Ἡ κυρία ἐξέλεξε διάφορα κοσμήματα ἀξίας 100,000 φράγκων καί παρεκάλεσε τὸν κοσμηματοπῶλην νά τὰ φέρῃ εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ περιφήμου ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νά τὸν πληρώσῃ καί ὁ ὁποῖος ἴσως θά ἐπέθυμει νά τὰ ἰδῆ προηγουμένως. Ὁ Μελλέριο ἐξέλεξε τὸν καλλίτερόν του ὑπάλληλον, παρέδωκεν εἰς χεῖράς του τὸ δέμα καί τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ ἱατροῦ Μανουήλ.

Φθᾶσας ἐκεῖ ὁ ὑπάλληλος εἶπεν ὅτι ἔρχεται φέρων τὰ κοσμήματα καί ἔμαθεν, ὅτι ὁ ἱατρός ἀμέσως θά τὸν δεχθῆ, παρεκλήθη ὅμως νά περιμένῃ ὀλίγον ἀκόμη εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐνῶ ἐκάθητο ἀκόμη ἀνεφάνη ἡ κόμησσα, τὸν ἐχαίρετῃ φιλοφρόνως καί τῷ εἶπε νά τῇ παραδώσῃ τὰ κοσμήματα, διότι ὁ μέλλων γαμβρός τῆς ἦτο εἰς τὸν κῆπον καί ἐπήγγινε νά τὸν ζητήσῃ.

Ὁ ὑπάλληλος τῇ ἐνεχείρισε τὸ δέμα, μετ' ὃ ἡ κόμησσα ἀπῆλθε καί μετ' ὀλίγον τῷ ἀνεκοινώσεν ὅτι ὁ γαμβρός τῆς, ὁ ἱατρός Μανουήλ, ἐπιθυμῆ νά τὸν ἰδῆ. Ὁ ὑπάλληλος εἰσῆλθε καί εἶδε τὸν ἐν Παρισίοις πασίγνωστον ἱατρὸν καθήμενον παρὰ τὸ γραφεῖον του. Οὗτος τῷ εἶπε νά καθῆσῃ, παρετήρησεν αὐτόν μέ προσοχήν, ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν του καί τέλος τὸν ἠρώτησε:

— Τί φέρετε, κύριε;

— Φέρω τοὺς ἀδαμαντας, ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ἐτσι, ἔτσι! εἶπε πάλιν ὁ ἱατρός ῥίπτων ἐν βλέμμα πρὸς τὴν κόμησσαν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἐξωγραφημένη βαθεῖα ὀδύνη. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παράδοξον εἰς τὸν ὑπάλληλον καί μάλιστα ὅταν ὁ ἱατρός ἐκ νέου τὸν ἠρώτησε:

— Ἐρχεσθε διὰ τοὺς ἀδαμαντας; — ἔτσι αἶ, φυσικὰ οἱ ἀδαμαντές σου εἶνε μεγάλης ἀξίας.

— Καί βέβαια μεγάλης ἀξίας! ὑπέλαθεν ὁ ὑπάλληλος. Ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων.

Ὁ ἱατρός ἀντήλλαξε πάλιν βλέμμα συνεννόησε μέ τὴν κόμησσαν καί τῇ εἶπε:

— Ἐκρρος, κυρία μου! Ἀποσυρθητε ὅμως τώρα.

Ἡ κυρία ἀπεμακρύνθη ὀλολύζουσα, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος ἤρχισε νά καταλαμβάνεται ὑπὸ μεγαλειτέρας ὀλονῆν ἀνησυχίας.

— Κύριε ἱατρέ, εἶπεν, ἐδῶ θά συμβαίνει καμία παρηνόησις. Φέρω ἀπὸ τοῦ Μελλέριο ἀδαμαντας ἀξίας ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων, τοὺς ὁποῖους παρηγγείλατε.

— Καλὰ, καλὰ, φίλε μου — ξέρω τώρα. Κατόπιν ἔκρουσε τὸν κῶδωνα καί εἰσῆλθον τέσσαρες ἄνδρες, πρὸς τοὺς ὁποῖους εἶπεν:

— Ὁδηγήσατε τὸν ἀσθενῆ εἰς τὸ δωμάτιον ὑπ' ἀριθμὸν τᾶδε.

Μάτην ἐφώναζεν ὁ ὑπάλληλος ζητῶν τοὺς ἀδαμαντάς του καί παρακκλῶν νά τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερον. Οἱ ἄνδρες τὸν κατέβηλον καί μετ' ὀλίγον τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ τμήμα τῶν μανικῶν. Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἐκάθητο ἐν τῷ φρενοκομείῳ, ὑφιστάμενος τυραννικὴν τῷ ὄντι θεραπείαν, ἕως οὗ ὁ ἱατρός μὲ τῶν ἡμερῶν ἀνέγνωσεν ἐν ταῖς ἐφημερίσι μίαν εἰδοποίησιν τοῦ ἀδαμαντοπῶλου, ζητοῦντος πληροφορίας περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ ὑπαλλήλου του, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὸ κατάστημά του φέρων ἀδαμαντας ἀξίας ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων καί δὲν ἐπανῆλθε πλέον. Ἐπειδὴ δ' ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο τίμιος, ὑπέθετεν ὅτι τῷ συνέβη δυστύχημα.

Ὁ διάσημος φρενολόγος, ἐν ἀγνοίᾳ του, εἶχε κατστή τὸ ὄργανον συμμορίας κλεπτῶν, τῆς ἀρχηγός ἦν ἡ κυρία ἐκείνη. Μίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ συμβάντος ἦλθεν αὕτη πρὸς τὸν ἱατρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα κόμησσα Σάλις καί τῷ διεηγήθη ὅτι ἦν δυστυχῆς, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς ἀπὸ τινος ἐπα-

σχε τὰς φρένας. Ἐχει, τῷ εἶπε, τὴν ιδέαν ὅτι εἶχε κοσμήματα μεγάλης ἀξίας καί γίνεται ἐξαλλος, ἐὰν προσπαθῆσῃ τις νά τὸν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου. Σταματᾷ ἐμπροσθεν παντός κοσμηματοπώλειου καί θέλει νά εἰσέλθῃ, τὴν νύκτα ἐγείρεται τῆς κλίνης καί ἀνοίγων τὸ παράθυρον ζητεῖ μεγαλοφῶνως τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀδαμαντῶν του, ἐνὶ λόγῳ περιέγραψε τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενούς κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, ὥστε ὁ ἱατρός ἐπίστευσε πραγματικῶς, ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς ἦτο παράφρων καί παρεκάλεσε τὴν κόμησσαν νά τὸν ὠδηγήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ κόμησσα παρεκάλεσε τὸν ἱατρὸν νά κρατήσῃ ἀμέσως τὸν ἀσθενῆ, ἐὰν τὸν εὕρισκε πραγματικῶς παράφρον, ἐπροπλήρωσε δὲ καί ποσόν τι ἀπέναντι τῶν δαπανῶν τῆς θεραπείας του. Τὰ λοιπὰ δύνανται μόνος του ὁ ἀναγνώστης νά ἐννοήσῃ.

Τώρα βεβαίως θά ἐπιθυμῆ ὁ ἀναγνώστης νά μάθῃ ποῦ φέρουν οἱ κλέπται καί οἱ κλεπταποδόχοι τοὺς κλοπιμαίους ἀδαμαντας καί ποῦ τοὺς πωλοῦν, χωρὶς νά ἐπισύρουν ἐφ' ἑαυτῶν τὴν κοινὴν προσοχήν. Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπλουστάτη: τὸ Ἀμστελοδάμον εἶνε ἡ παγκόσμιος ἀγορὰ τῶν ἀδαμαντῶν καί τῶν πολυτίμων λίθων. Ἐκεῖ πολλὰ καταστήματα ἐμπορεύονται τοὺς ἀδαμαντας ἀπαράλλακτα ὅπως ἀλλαχοῦ τὰ γεώμηλα καί ἄλλα εὐτελῆ ἐμπορεύματα. Ὅλοι οἱ ἀδαμαντες φέρονται ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἐν Ἀμστελοδάμῳ ὑπάρχουν 872 ἐργοστάσια κατεργαζόμενα τοὺς ἀδαμαντας καί ἀπασχολοῦντα 3,000 ἐργάτας, τὸ ἐτήσιον δ' ἐμπόριον ἀδαμαντῶν τοῦ Ἀμστελοδάμου ἰσοδυναμεῖ πρὸς 25 ἕως 30 ἐκατομμύρια ὀλλανδικῶν φιορινίῶν.

Πρὸς τούτοις ἀγοράζονται ἐν Ἀμστελοδάμῳ οἱ ἀδαμαντες, χωρὶς ποτε ὁ ἀγοραστής νά ἐρωτήσῃ πόθεν προέρχονται. Ταῦτα δὲ πάντα γνωρίζουσι πολὺ καλὰ οἱ κλέπται καί, ἅμα ὡς περιέλθωσιν εἰς χεῖράς των ἀδαμαντες, ἡ πρώτη των φροντίς εἶνε νά φέρουν αὐτοὺς ταχύτατα εἰς Ἀμστελοδάμον.

Οἱ ἀδαμαντοκλόποι δὲν περιορίζονται εἰς τὸ νά κλέπτωσι διὰ μόνων τῶν χειρῶν, ἀλλὰ μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο καί τὴν γλώσσαν των καί αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πόδας των. Πρὸ πάντων δὲ αἱ γυναῖκες διακρίνονται πάντοτε εἰς τὴν διὰ τῆς γλώσσης καί τῶν ποδῶν κλοπῆν. Αἱ τοῦ φουράματος τούτου κυρίαὶ συνειθίζου νά εἰσέρχονται εἰς τὰ καταστήματα περὶ λύχνων ἀφᾶς. Ταῖς πικροειάζονται διάφοροι πολῦτιμοι λίθοι, τοὺς ὁποῖους αὐταὶ λαμβάνουν εἰς τὴν παλάμην των καί τοὺς παρατηροῦν ἐκ τοῦ πλησίον, ὑποκρινόμεναι μυωπίας.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ προσοχὴ τοῦ ἀδαμαντοπώλου εἶνε ἀλλαχοῦ ἐστραμμένη ἐκτείνουν ἀστραπηδὸν τὴν γλώσσαν των καί φέρουν εἰς

τὸ στόμα, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ κρύπτῃ, ὅσους ἂν δυνηθῶσιν ἀδαμαντας. Ὁ κοσμηματοπῶλης καί ἂν ἀκόμη παρατηρήσῃ τὴν ἐλλείψιν πολυτίμων λίθων, εἶνε δύσκολον νά φαντασθῆ ὅτι ἡ κυρία τοὺς κρύπτει ὑπὸ τὴν γλώσσαν, ἢ ὀπισθεν τῶν οὐλῶν τῆς.

Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπαριθμηθῶσιν ὅλοι οἱ τρόποι, δι' ὧν οἱ ἀδαμαντοκλόποι προσπαθοῦν νά γίνων κύριαι τῆς ποθητῆς λείας. Πρὸς συμπλήρωσιν ὅμως τῶν ἀνωτέρω προσθέτομεν καί ἐν ἱστορικὸν ἀνεκδοτόν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ πολλὰς ἐποφεῖς εἶνε λίαν περιέργον, ἀποδεικνῶν συγχρόνως μέχρι τίνος βαθμοῦ ρθάνει ἡ νοημοσύνη καί τὸ θράσος τῶν ἀνθρώπων τούτων. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο συνέβη ἐν Παρισίοις τῷ 1868.

Ναπολέων ὁ Γ'. ἠνύοι μίαν ξένην κόμησσαν νεαρᾶς ἡλικίας καί ὠραιότητος ὑπὸ πάντων θαυμάζομένης.

Ἐν τῇ αὐτῇ φυσικῶς ἔπρεπε νά μὴ γίνῃ γνωστὴ ἡ σχέσις αὕτη τοῦ Ναπολέοντος, ἐπειδὴ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία ἦτο λίαν ζηλότυπος. Ἀλλ' ἡ νεαρὰ κόμησσα ἀπῆται νά παρευρεθῆ εἰς μίαν αὐλικὴν ἑορτὴν, ὁ δὲ Ναπολέων, ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ πάντα θόρυβον, δὲν εὕρεν ἄλλο τι νά πράξῃ, παρὰ νά δώσῃ ἕνα χορὸν προσωπίδοφόρων εἰς τὰς Τουλλερίας, ὅπου ἠδύνατο νά πικροισαθῆ καί ἡ κόμησσα, μεταμφιεσμένη ὡς ἰσπανίς.

Διὰ νά τὴν ἀποζημιώσῃ δὲ, διότι ὁ χορὸς δὲν ἦτο δημόσιος καί ἐπίσημος, καί διὰ νά τῇ ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπην του, τῇ ἔστειλε ζεῦγος ἀδαμαντινῶν ἐνωτίων, πολυτελεστάτων. Ἡ ἀξία τῶν ἐνωτίων τούτων, ἀποτελουμένων ἐκ πολλῶν ἀδαμαντῶν, ἦτο μυθική.

Ἡ κόμησσα ἐπρόκειτο νά φέρῃ τὰ κοσμήματα ταῦτα συγχρόνως καί ὡς διακριτικὸν γνώρισμα διὰ τὸν αὐτοκράτορα. Καί πραγματικῶς ἦλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸν χορὸν, ἐνδεδυμένη ὡς ἰσπανίς, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μετὰξινον πέπλον, τὴν μαντίλλιαν καί διασκεδάσεν εἰς τὸ ἄκρον, ἕως οὗ κατὰ τινα συνωστισμόν τοῦ πλήθους παρετήρησεν, ὅτι ἐν τῶν ἐνωτίων τῇ ἀφῆρεθῃ ἐκ τοῦ ὠτός. Ἐξέβαλε κραυγὴν, θόρυβος μέγας ἐπηκολούθησεν εἰς τὰς κραυγὰς τῆς ἀλλ' οἱ ἀδαμαντες ἐχάθησαν. Ὅτε διατάχθησαν ν' ἀποκαλυφθῶσιν ὅλοι οἱ παρόντες ἦτο πλέον ἀργὰ ἐπειδὴ ὁ κλέπτης κατώρθωσεν ἐγκαίρως νά ἐξαφανισθῆ.

Τὴν αὐτὴν νύκτα προσεκάλεσεν ὁ αὐτοκράτωρ τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων καί τῷ ἐνεχείρισε τὸ δεύτερον ἐνώτιον ὡς δειγμά, ὅπως δι' αὐτοῦ καταρθῶσῃ ν' ἀνεῖρῃ τὸ ἀπολεσθῆν. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀμέσως τὴν ἰδίαν νύκτα ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς μυστικούς κλητῆράς του, ἀλλ' ὅλοι οἱ κόποι του ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Τὴν προῖαν τῆς ἐπαύριον παρουσιάσθη ἐνώπιόν του εἰς ἀξιωματικὸς, λέγων ὅτι ἦτο κόμης καὶ ἀξιωματικὸς τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

— Καὶ πῶς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ Σας ἰδῶ σήμερον; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Διευθυντὴς.

— Ἐρχομαι, ἀπαντᾷ ὁ ἀξιωματικὸς, διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἀπολεσθέντος ἐνωτίου.

— Καὶ πῶς τοῦτο; ἐρωτᾷ πάλιν με ἀπορίαν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

— Ἡ νεκρὰ κυρία εἶπεν ἀμνηχανῶν ὁ ἀξιωματικὸς, ἡ ὁποία ἀπολαύει τῆς εὐνοίας τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος εἶνε ἀδελφὴ μου. Ὅλη ἡ χθεσινὴ ταραχὴ ἦτο περιττή. Τὸ ἐνωτίον δὲν ἐκλάπη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου, ἀλλ' ἐχώθη μέσα εἰς τὰς πτυχὰς τῆς μαντιλίας τῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ μόνον του εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ ὠτός της κατὰ τινὰ σφοδρὰν κίνησιν τῆς κεφαλῆς. Ὅταν ἐπιστρεφθῆν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξεδύθη εὔρε το ἐνωτίον της. Νὰ το

Καὶ ἐπαρουσίασε πραγματικὸς εἰς τὸν Διευθυντὴν τὸ ἐνωτίον, ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον οὗτος εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἐρχομαι λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικὸς νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τὸ ἄλλο ἐνωτίον. Ἡ ἀδελφὴ μου καὶ—δὲν ἀμφισβᾶλλω περὶ τούτου—ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπίσης ἐπιθυμοῦν νὰ μὴ γεννηθῇ κἀνὲν σκάνδαλον ἐξ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἀφ' οὗ τὸ τοιοῦτον εἶνε περιττὸν μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ παραπεσόντος ἐνωτίου.

Ὁ Διευθυντὴς ἐχρησάτο πολὺ ἐπὶ τῆ λύσει τοῦ λεπτοῦ τούτου ζητήματος, παρέδωκεν εἰς τὸν κόμητα καὶ τὸ δεύτερον ἐνωτίον καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἔμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κυρία δὲν εἶχεν ἀδελφόν, ὅτι τὸ κλαπέν ἐνωτίον δὲν ἀνευρέθη ποτέ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε θύμα ἐνὸς πονηροῦ ἀγύρτου, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἐκλεψε τὸ πρῶτον, εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ σφετερισθῇ καὶ τὸ δεύτερον ἐνωτίον. Ἡ τε κόμησσα καὶ ὁ Ναπολιέων ὠργίσθησαν τόσον κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε οὗτος μετὰ τινὰ καιρὸν ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ καὶ ν' ἀποσυρθῇ τῆς ὑπηρεσίας.

Φλ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἔραος εἶνε τῶν νέων βασιλεῦς καὶ τῶν γερόντων τύραννος.

Ὁ μετριόφρων ὁμοιάζει ἐνίοτε πρὸς τὴν πλάστιγγα, ἣτις κατέρχεται ἀπὸ τὸ ἐν μέρος διὰ νὰ ὑψωθῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἐν τῷ Φιλadelphieo λυρικῷ ἀγῶνι τοῦ 1889, τοῦ ὁποίου ἡ κρίσις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἑστίᾳ, ἐπηνέθη συλλογὴ ποιημάτων φέρουσα τὸν τίτλον Τραγοῦδια Ξενιτευμένου. Ὁ ποιητὴς τούτων ἐν τῇ ξένῃ διατρίβῳν καὶ κρούπων τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα ὑπὸ ψευδώνυμον εὑρεσθήθη ν' ἀποστείλῃ πρὸς ἡμᾶς ἀντίγραφον τῆς ἐπαινεθείσης συλλογῆς παρέχων τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν κατ' ἐκλογὴν ἐκ ταύτης ἐν τῇ Ἑστίᾳ. Ἐυχαριστοῦντες τὸν ἀγνωστον ποιητὴν ἀρχόμεθα ταύτης ἀπὸ τῆς σήμερον δημοσιεύοντες πρῶτον τὸ κατωτέρω ποίημα ἔχον ὅλην τὴν ἀπερίττον χάριν δημόδους ἄσματος.

MANNA ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Μιά μάννα πολυστέφανη, χαροκαμένη μάννα, Ποῦ εἶχε κόρη γιὰ σχολεῖο κι' ἀγόρι γιὰ τὰ ξένα, Φιλὰ τὸν γυιό της με καὶ μὲ, κι' ἓνα σταυρὸ τοῦ δίνει. Σὺρε, τοῦ λέει, ἔστὸ καλὸ μονάκριβο παιδί μου, Πάρ' τὸ σταυρὸ γιὰ φυλακτό, μαζί σου φύλαγέ τον, Καὶ σ'ἀν γυρίσης, φέρε τον σταυρὸ μαλαματένιο Νὰ τὸν κρεμάσης ἔστὸ λαϊμὸ τῆς ὠρης ἀδελφῆς σου. — Πάίρνει τὰ μάτια τοῦ ὀμιχοῦ, ἐ τὴν ξενιτείᾳ μισεῖ, Κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν εὐρύσει, ἡ τὴν εὐρίσκει σιμόνει. Πάρε, τοῦ λέγει, τὸ βουρνὸ ποῦ βλέπεις ἐμπροσθὰ σου, Τὸ μονοπάτι ἀνέβαινε, καὶ πίσω μὴ γυρίζε. Στὴν κορυφὴ σ'ἀν ἀνεβῆς, κατέβ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, Καὶ κάτω-κάτω μάλαμα θὰ βρῆς γιὰ τὸ σταυρὸ σου. Ποῦ θὰ κρεμάσης ἐ τὸ λαϊμὸ τῆς ὠρης ἀδελφῆς σου. Τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ ἀρχίζει κι' ἀναβαίνει, Περνοῦνε χρόνια δεκοχτὸ καὶ ἐ τὴν κορυφὴν του φθάνει. Πάνω σὲ πέτρα κάθισε, κι' ἀργίγησε τὸ κλάμμα: «Ἄλλοι ἐ τὴν δόλιχα μάννα μου π' ἀκόμα μ' ἀπαντᾷ! Ἄλλοι ἐ τὴν ἀδελφοῦλά μου ποῦ προῖκα περιμένει!» Μὲ μαῦρη καὶ βαρεῖα καρδιά τὸν κάτω δρόμο παίρνει, Χρόνια περνοῦνε δεκοχτὸ καὶ κάτω κάτω φθάνει. Βοίσκει φλωρίτ καὶ μάλαμα καὶ τὸ σταυρὸ χρυσόνει. Πάίρνει καρδίτ σ'ἀν πουλί, καρδίτ χρυσομένο, Φθάνει ἔστὸ σπιτὶ τὸ παλιρὸ, καὶ μάννα δὲν εὑρίσκει! Νὰ τάχῃ ἀσῆμ' ἐ τὸς ἀγιούς ἐ τὴν ἐκκλησίᾳ πηγαίνει, Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐγονάτιζε, κ' ἐκεῖ ποῦ προσκυνοῦσε, Βγαίνει ἀπ' τὸ βάθος μιά φωνὴ καὶ τὴν καρδιά του σχίζει: «Παιδί μου, ἄχ, πῶς ἀργήσες, καὶ τώρα μετ' ἀργοῦμε, Καὶ τώρα μετ' ἐπήγαμε ἐ ἀγροιστὸ ταξίδι! Πάρε λιθάνι καὶ φωτιὰ κι' ἔλα χαιρέτισέ μας Καὶ βάλε τὸ χρυσὸ σταυρὸ ἐ τὴν ἀδελφὴ σου ἐπάνω.» Πάίρνει λιθάνι καὶ φωτιὰ, καὶ τὸ σταυρὸ μαζί του, Κ' ἐπάνω σὲ δύο μνήματα τ' ἄσπρα μαλλιά του σέρνει.

ΑΓΡΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΚΡΥΟ ΦΙΛΙ

(Εἰς ἑστίαν.)

Ὅταν βλέπω τὰ γλυκὰ σου τὰ ματάκια καὶ τὴν εὐμορφὴ ξανθὴ σου κεφαλὴ, ἀπορῶ πῶς εἶχα πέρα τόση κάκια καὶ γιὰ πρῶτο κρῦο σ' ἔδωκα φιλί. Κἀποτ' ὅμως ἡ ματιάς σου μοῦ δίνει πῶς μοῦ φέρνουν μίαν ἰδέα σκοτεινὴ! Θᾶρθη μέρα, παλληκᾶρι ὅταν γίνης, γιὰ μιά ξένην ἢ καρδιά σου νὰ πονῇ. Ἴσως θᾶχης λίγη ἀγάπη καὶ γιὰ μένα τέτοια ἀγάπη ὅμως τί θὰ μ' ὤφελη; Σ' ἄλλη θᾶχης τὰ ζεστά φιλιὰ δοσμένα καὶ σὲ μένα κρῦο κρῦο ἓνα φιλί.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΕΥΛ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1888 ἡ Ἑλλάς ἐξήγαγεν ἐμπορεύματα ἐν ὅλῳ δραχμῶν 103,142,901, εἰσέγαγε δὲ τοιαῦτα ἀξίας δραχμῶν 124,388,595.

Αἱ Ἐπικράτειαι μεθ' ὧν αἱ ἀναλλαγαὶ ἀπέθεσαν σπουδαιότεραι ἐν τε τῇ ἐξαγωγῇ καὶ τῇ εἰσαγωγῇ εἶνε ἡ Ἀγγλία, Ῥωσία, Αὐστροουγγαρία, Τουρκία, Γαλλία, Ἰταλία καὶ Γερμανία.

Ἐν τῇ ἐξαγωγῇ πρώτη ἐρχεται ἡ Ἀγγλία, εἰς ἣν ἡ Ἑλλάς ἀπέστειλε προϊόντα ἀξίας δραχμῶν 40,797,004, μετ' αὐτὴν ἡ Γαλλία εἰς ἣν εἰσέχθησαν Ἑλληνικὰ προϊόντα ἀξίας δραχμῶν 18,033,915, εἶτα ἡ Τουρκία λαβοῦσα παρ' ἡμῶν προϊόντα δραχμῶν 11,017,068, κατόπιν τὸ Βέλγιον δραχμῶν 10,165,154, ἡ Αὐστροουγγαρία 7,735,196 καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Γερμανία καὶ τὰ ἄλλα τῆς Εὐρώπης Κράτη μικρότερα ποσά.

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ πρώτη κατὰ τὴν σπουδαιότητα ἐρχεται πάλιν ἡ Ἀγγλία, παρ' ἣς ἐλάβομεν προϊόντα ἀξίας δρ. 34,028,501, μετ' αὐτὴν ἡ Ῥωσία ἐξ ἣς εἰσέχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα προϊόντα δραχμῶν 29,662,155, κατόπιν ἡ Αὐστροουγγαρία ἣς τὰ προϊόντα ἀντιπροσωπεύουσιν ἄτιαν δραχ. 16,891,044, ἡ Τουρκία με ἀξίαν δραχ. 14,241,794, ἡ Γαλλία με δραχ. 11,921,859, ἡ Ἰταλία με δραχ. 4,792,843 καὶ κατόπιν ἡ Γερμανία καὶ τὰ λοιπὰ Κράτη με μικρότερα ποσά.

Ταῦτα εἶνε τὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐξαχθέντα προϊόντα ἐν ἔτει 1888. Πλὴν δὲ τούτων ἐξήχθησαν ἐτι προϊόντα, μὴ παραχθέντα ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐξ ἄλλων χωρῶν εἰς αὐτὴν εἰσελθόντα. Ταῦτα ἀντιπροσωπεύουσιν ἀξίαν δραχμῶν 7,489,160. Ἐπομένως τὸ ὅλον τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐξαχθέντων ἐμπορευμάτων κατὰ τὸ ἔτος 1888 ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν δραχ. 103,142,901.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1888 ἡ δύναμις τῆς ἐθνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, εἰς ἱστοφόρα καὶ ἀτμόπλοια, ἦτο ἡ ἐξῆς συναγομένη ἐκ τῶν νηολογίων τῶν λιμενικῶν Ἀρχῶν τοῦ Κράτους.

Ἡ Ἑλλάς ἠριθμεῖ ἱστοφόρα πλοῖα 5,731, χωρητικότητος τόνων 216,649 μετὰ πληρώματος ἀνδρῶν 21,063. Ἀτμόπλοια δὲ εἶχεν 98, χωρητικότητος τόνων 32,325 μετὰ πληρώματος ἀνδρῶν 1,382.

Ἐν ὅλῳ ἱστοφόρα καὶ ἀτμόπλοια 5,829, χωρητικότητος τόνων 248,974 μετὰ πληρώματος ἀνδρῶν 22,445.

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΝ

Ἐκ τῶν τῆς Εὐρώπης αἱ περισσότεραι ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ἐκδίδονται ἐν Γερμανίᾳ 5,500 φύλλα ὧν τὰ 800 καθημερινά. Ἡ ἀρχαιοτάτη γερμανικὴ ἐφημερίς εἶνε ἡ Ἐφημερίς τῶν Τεχνικῶν Ἐπιστημῶν ἐν Φραγκφούρτῃ ἐκδοθεῖσα τῷ 1616. Ἐκ τῶν καθημερινῶν φύλλων τὴν μεγαλειέταρον διάδοσιν ἔχει ἡ

Berliner Tageblatt ἐκδομένη εἰς 55 χιλ. φύλλα. Τὴν δευτέραν θέσιν κατέχει ἡ Ἀγγλία ἀριθμοῦσα 3000 φύλλα, ὧν τὰ 800 καθημερινά, τρίτη δ' ἐρχεται ἡ Γαλλία 2819 φύλλα. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐκδίδονται 1400 φύλλα, ὧν τὸ ἀρχαιοτάτον ἡ Ἐφημερίς τῆς Γενούης ἰδρῦθη τῷ 1797. Ἐν Αὐστρίᾳ 1200 ὧν 150 καθημερινά, 850 ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ 800 ἐν Ῥωσίᾳ. Περὶ Ἑλλάδος δὲν ὑπάρχει ἀκριβὲς σημείωσις ἐν τῇ ἀπογραφικῇ σημειώσει ἣν ἔχομεν ὑπ' ὄψει. Λέγεται γενικῶς ὅτι βρῖθουσιν ἐν αὐτῇ αἱ πολιτικαὶ ἐφημερίδες καὶ ὅτι ἐκάστη πόλις καὶ κόμη ἔχει τὴν ἰδικὴν της. Εἶνε δὲ υπερβολικώτατος ὁ ἀριθμὸς 54 εἰς ὃν ἀναριθμῶνται τὰ 8 καθημερινὰ φύλλα τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Ἑλβετία ἔχει 450 φύλλα, ἰσάριθμα δὲ περίπου τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ὀλλανδία. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Σουηδίᾳ, Νορβηγίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ εἶνε πολὺ περιωρισμένος, ὁ δὲ τουρκικὸς τύπος ἀπὸ τινος λαμβάνει ζωὴν. Ἐν συνόλῳ ἡ Εὐρώπη ἔχει 20,000 φύλλα. Ἐν Ἀσίᾳ δὲν ἐκδίδονται πλείονα τῶν 3000, ὧν τὰ πλείεστα ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ ἐν ταῖς Ἀγγλικαῖς Ἰνδίαις. Ἡ Κίνα ἔχει ὀλίγιστα περιοδικὰ δημοσιεύματα. Τὸ κυριώτατον τούτων εἶνε ἡ Κίη κ-Πάου ἣτοι ἡ αὐθεντικὴ ἐφημερίς τοῦ Πεκίνου ἐκδομένη εἰς τρεῖς ἐκδόσεις καθ' ἐκάστην ἐπὶ τριῶν διαφόρων χρωμάτων χαρτοῦ.

Εἶνε παραδοξότατοι καὶ εἰς ἄκρον ποιητικὸι οἱ τίτλοι τῶν ἰνδικῶν ἐφημερίδων: Τὰ Φωτεινὰ Ὀρη, Ὁ Λάμπων Ἠλιος, Ἡ Ἀνατολὴ τῆς Πανσελήνου, Τὸ Φῶς τῆς Ἡθικῆς, Ὁ Ὁκεανὸς τῆς Σοφίας, Ἡ Θάλασσα τῶν Ἰατρικῶν Ἐπιστημῶν.

Ἐν Ἀφγανιστάν καὶ Βελουτχιστάν καμμία ἐφημερίς, ἀλλ' ἐν Περσίᾳ ἔξ.

Ἡ Ἀφρικὴ ἀριθμεῖ μόλις 200 φύλλα, ὧν 30 ἡ Αἴγυπτος καὶ τὰ λοιπὰ αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἀποικίαι.

Ἀλλ' ἡ Ἀμερικὴ κατέχει ὑπέροχον θέσιν. Μόνη ἡ Ἀμερικανικὴ Συμπολιτεία ἔχει 12,500 φύλλα. Ἡ πρώτη ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ἀνεράνη ἐν Βοστώνῃ τῷ 1704 ὑπὸ τὸν τίτλον Boston News. Ἐν Καναδᾷ ἐκδίδονται 700 φύλλα, ὧν τὰ πλείεστα γαλλιστί. Εἶτα ἔρχονται τὸ Μεξικόν, ἡ Βραζιλία καὶ ἡ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία. Σημειωτέον τοῦτο, ὅτι ἐκ τῶν βορειοαμερικανικῶν ἐφημερίδων 120 διευθύνονται καὶ συντάσσονται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ μαύρων.

Ἡ Ὠκεανία κατ' ἀναλογίαν δὲν ἔχει πολλὰ φύλλα, πάντα δ' ἐκδίδονται ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀποικίαις. Πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει ἡ Αὐστραλία ἀριθμοῦσα 700 ἀγγλικῆς ἐφημερίδας.

Γνωστοῦ ὄντος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς οἰκουμένης ὑπολογίζεται ὅτι ἀναλογεῖ μίᾳ ἐφημερίδι πρὸς 82,600 ἀνθρώπους.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Εἰς τὴν ἐθνικὴν σημαίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς προσετέθησαν τέσσαρες ἀστέρες. Οἱ ἀστέρες, ὡς γνωστόν, παριστάνουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποτελουσῶν τὴν Συμπολιτείαν πολιτειῶν, αἱτινας δεκατρεῖς ἐν ἀρχῇ εἶσαι, συνεποσούντο μέχρις ἐσχάτων εἰς τριάκοντα ὀκτώ καὶ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος

μηνός Ιουλίου εἶναι τεσσαράκοντα δύο ἐν ὄλφ. Ἡ προσθήκη τῶν τεσσάρων νέων ἀστέρων ἐγένετο διότι τέσσαρες χώραι ἡ Βασιτικωνία, ἡ Μοντάνα, ἡ Βορεία Δακότα καὶ ἡ Νοτία Δακότα ἀνεγνωρίσθησαν ὡς πολιτεία, ἀποτελοῦσαι μέρος τῆς συμπολιτείας.

— Ἡ θήρα ζῶων χάριν τῆς δορᾶς αὐτῶν λαμβάνει ὄλον ἐν μεγαλητέρας διαστάσεις ἐν Σιβηρία. Ἐν ἔτει 1887 ἐπωλήθησαν ἐν Ἴρβιτ, ὅπου δὲν εἶνε καὶ τὸ μόνον κέντρον ἐμπορίου: 3,180,000 δέρματα σκυῶρων, 11,000 κυανῶν ἀλωπέκων, 1,300,000 λαγωῶν, 2,000 κοινῶν ἀλωπέκων, καὶ ἄλλα ἄλλων ζῶων.

— Αἱ βιενναῖαι ἐφημερίδες γράφουσι μετὰ παραπόνου περὶ τῆς διαδόσεως τῆς μέθης μεταξὺ τῶν παιδῶν ἐν Αὐστρία. Οὐχὶ σπανίως μεταδίδουσιν ἀνηλικοὶ μαθηταὶ εἰς τὰ μαθήματα ἀφοῦ πρῶτον μεθυσθῶσιν ἐν κατηλείφ.

— Ὁ ἐν Σαλτ Λάκε τῆς Ἀμερικῆς νέος μορμονικὸς ναὸς εἶνε εἰς τῶν μεγαλητέρων ναῶν τοῦ κόσμου. Δύναται οὗτος νὰ περιλάβῃ 14 ὄλας χιλιάδας πιστῶν, τὸ δὲ πάχος τῶν τοίχων του κατὰ τὰ θεμέλια εἶνε 20 ποδῶν παρὰ τὴν στέγην δὲ 6 ποδῶν.

— Μεταξὺ τῶν μαύρων τῆς Γεωργίας ἀνεφάνη σοφός τις προφήτης, ὅστις ἐπροφήτευσεν ὅτι κατὰ τὴν 6 Αὐγούστου ὅλοι οἱ μαῦροι ἐμελλοῦν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς λευκοὺς καὶ ὅλοι οἱ λευκοὶ εἰς μαῦρους. Οἱ μαῦροι ἐφάνησαν κατευχαριστημένοι ἐκ τῆς προφητείας. Δυστυχῶς δι' αὐτοὺς καὶ εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς ἡ κρίσιμος ἡμέρα παρήλθε χωρὶς ν' ἀλλάξωμεν χρῶμα.

— Ὁ παλαιὸς οἶκος ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ ἄρτι ἀποθανὼν γερμανὸς ποιητὴς Χάμερλιγκ ἠγοράσθη ὑπὸ θαυμαστῶν του ἀντὶ 5,500 φιορινίων.

— Ἐγένοντο ἐν Βιέννῃ ἐν πάσῃ πομπῇ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αυτοκράτορος τὰ ἐγκαίνια τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου.

— Κατὰ τὰς γερμανικὰς ἐφημερίδας ὁ ἰατρὸς Μακένζης συγγράφει βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐξ μῆνες ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ γερμανοῦ διαδόχου καὶ αυτοκράτορος». Τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ φυλαχθῇ ἀνεκδοτὸν ἐφ' ἔσον ζῆ ἡ χήρα αυτοκράτειρα Βικτωρία.

— Ἐκ τινος φυλακῆς τοῦ Μεξικικοῦ ἐδραπέτευσεν πρὸ τινος πηδῆσας ἀπὸ τοῦ τείχους βερύποινος κατὰ-δικος. Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν φυλακῶν ἔχουσιν ἐκεῖ φοβερῶς ἀνιχνευτικοὺς σκύλους, οὓς ἀπολύουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν δραπέτευσάντων. Εὐθὺς λοιπὸν ὡς ἐγνώσθη ἡ δραπέτευσις οἱ σκύλοι ἀπελύθησαν, ἀλλ' ὁ δραπέτης εἶχε λάθῃ τὰ μέτρα του φεύγων ἐσκόρπιζεν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ ταμβάκον, δι' αὐτοῦ δ' ἐπληρώθησαν οἱ ῥῶθονες τῶν σκύλων, οἵτινες ἐπανῆλθον μετ' ὀλίγον ἄπρακτοι, ἐν ἀπελπισίᾳ πετρμιζόμενοι καὶ ἀπομυττόμενοι.

— Ἐν Ἀκωιστογράφῳ ὑπάρχει ἴδιον μουσεῖον ἐφημερίδων, ὅπερ ἄρτι ἐπλουτίσθη διὰ πολλῶν νέων δωρεῶν, εἶνε δὲ μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ μουσεῖον τοῦτο περιέχει 40 χιλ. φύλλα ἐφημερίδων ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν καὶ ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις. Πολλὰ τούτων εἶνε παλαιότατα καὶ ἄλλα σπανιώτατα ὡς ἐκτυπωθέντα εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.

— Ὁ καθηγητὴς Τζὼν Σούζα, ἀρχιμουσικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, μετὰ πολλῆς μερίμνης συλλέξας πάντας τοὺς ἔθνικους ὕμνους ὄλων τῶν χωρῶν

τῆς Οἰκουμένης ἐκδίδει τούτους εἰς πολυτελὲς μουσικὸν τεῦχος. Βεβαίως ἐκ τούτου δὲν θὰ λείπῃ ὁ ἑλληνικὸς.

— Ὁ κορυφαῖος τῶν συγχρόνων ἀγγλῶν ποιητῶν λόρδος Τέννισον, ὅστις ἀπὸ τινος ἀσθενεῖ βραδῶς, ἐώρτασεν ἄρτι τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του.

— Ἀπερασίθη ἡ ἴδρυσις μνημείου τοῦ μουσικοῦ Μένδελσον ἐν Λειψία. Ἡ δαπάνη αὐτοῦ ὑπελογίσθη εἰς 25 χιλ. μαρκῶν. Ἐκ τούτων τὰς 5 χιλ. κατέβαλεν ἡ πόλις τῆς Λειψίας.

— Ἡ ἔκτιρία τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου ἐν Φιλαδέλφειᾳ τῆς Ἀμερικῆς κατεδικάσθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν πληρωμὴν 20 χιλ. δολλαρίων πρὸς μικρὸν ἐφημεριδοπώλην, τοῦ ὁποίου συντερίθη ἡ κνήμη ὑπὸ τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης ἐκ σκληρότητος τοῦ ὀδηγοῦ ὠθήσαντος καὶ κρημνίσαντος τὸν παῖδα.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Εὐχάριστον ἄγγελμα.

— Κυρία, τὰ συχαρίκια, τὸ παιδί ἄρχισε νὰ μιλή.

— Τί λές, παραμάνα, ἀλήθεια;

— Ναί, κυρία! Ἄχρευσ ἀπ' ἔξω ἔς τὸ δρόμο μιὰ μαϊμού με φουστάνια καὶ βγγῆκα ἔς τὸ παραθύρι νὰ κάνω χάϊ. Καὶ καθὼς τὴν βλέπει τὸ παιδί ἀρχινᾷ καὶ λέη: Μ α μ ᾶ, μ α μ ᾶ!

Ἀγγλικὴ ἀπάθεια.

Ἄγγλος τις διηγεῖται ὅτι πρὸ ἐτῶν ἐνῶ ἐκάθητο μετὰ τὴν σύζυγόν του καὶ ἔπινε τέτον ἔξαφνα πίπτει κεραυνὸς καὶ ἡ ἀτυχῆς γυνὴ μεταβάλλεται εἰς στάκην.

— Ὡ Θεέμου, ἀνακράζει κυρία τις ἐκ τῶν ἀκρωμένων τὴν διήγησιν, καὶ σεῖς τότε τί κάματε;

Καὶ ὁ ἄγγλος ψυχρότατα:

— Τί εἶχα νὰ κάμω; ἐκτύπησα τὸ κουδοῦνι, ἤλθεν ὁ ὑπηρετὴς καὶ τοῦ εἶπα: Τζῶν, σάρωσε τὴν Μιλέδην!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Εὐκόλον ὑδροκαθατήριον.

Ἐπὶ τριῶν λίθων καὶ ἐντὸς δροσεροῦ ὑπογείου τίθεται ὄρθιον βαρέλιον ἀνω πάτου ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ καὶ παρὰ τὸν ἕτερον πάτον τοποθετεῖται κρονὸς (κάνουλα), παρὰ δὲ τὴν ἐσωτερικὴν ὀπὴν αὐτοῦ μικρὸν δέμα ἀχύρου, ἀκολούθως δὲ στρώμα καλὰς πλυμένων χονδρῶν πετραδίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τίθεται στρώμα τετριμμένων ξυλανθράκων, οἵτινες καλύπτονται δι' ἑτέρου στρώματος λεπτῆς πλυμένης ἄμμου τέλος ἐπὶ ταύτης τοποθετοῦνται ἀρκετὰ μικρὰ καὶ καθαρῶτα λιθάρια. Τὰ διάφορα ταῦτα στρώματα καταλαμβάνουσι τὸ τέταρτον περίπου τοῦ χώρου τοῦ βυτίου, τὰ ἕτερα δὲ τρία τέταρτα πληροῦνται δι' ὕδατος, τὸ ὁποῖον διερχόμενον διὰ τῆς ἄμμου τῶν πετραδίων καὶ τοῦ ἀνθρακὸς ἐξέρχεται διὰ τοῦ κρουνοῦ ἐντελῶς καθαρὸν καὶ ἀβλαβές.